Nr. 13 VERSCHIJNT WEKELIJKS 28 MAART 1959

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DE ONVERSCHROKKEN KID HAD VAN EEN VRESELIJK WAPEN GEBRUIK GEMAAKT. HET BOVENSTE ROTSBLOK SCHOOT LOS EN TUIMELDE OMLAAG, IN ZIJN VAART ANDERE BLOKKEN, GROOT EN KLEIN, MEESLEUREND. EL FOX EN BRYANT KEKEN ANGSTIG TOE, HOE KID ZICHZELF IN VEILIGHEID BRACHT BOVEN DE STEEDS GROTER WORDENDE AFGROND. HIJ KLEMDE ZICH AAN DE ROTSWAND VAST.

DE HELE BERGWAND BROKKELT AF! ZO'N LAWINE HEB IK NOG NOOIT GEZIEN.

IN HET DAL SCHROKKEN DON AMERIGO EN ZIJN HANDLANGERS HEVIG VAN HET DONDEREND GERAAS. ZIJ ZETTEN HET OP EEN LOPEN, VOORDAT DE LAWINE HUN LETSEL KON TOEBRENGEN. TEGEN EEN DERGELIJK BOMBARDEMENT WAREN ZIJ NIET BESTAND. IN PANIEK SLOEGEN ZIJ OP DE VLUCHT.

SOMMIGEN GELUKTE HET TE ONTSNAPPEN, ANDEREN KWAMEN ONDER HET GESTEENTE TERECHT... DON AMERIGO ZELF STOND ALS VERLAMD VAN SCHRIK, MIDDEN IN DE REGEN VAN STENEN. HIJ BESEFTE DAT HIJ DE STRIJD VERLOREN HAD.

OOOO! HELP!...

EVEN LATER WAS ER VAN DON AMERIGO'S LEGERTJE NIET VEEL MEER OVER. DE MEESTEN HADDEN DE VLUCHT GENOMEN, TOEN ZIJ DE LAWINE ZAGEN NADEREN. ENKELEN LAGEN BEGRAVEN ONDER HET GESTEENTE, DE ANDEREN WAREN OP TIJD GEVLUCHT EN ZOCHTEN EEN GOED HEENKOMEN DOOR HET DAL, VER WEG VAN DE BERGEN, VER WEG VAN DE VRESELIJKE LAWINE...
BRAVO, KID HEEFT VOOR ONS DE STRIJD BESLIST, WAT 'N KEREL...
JA, ALS KID HET IN ZIJN HOOFD ZET, KAN HIJ ALLES BEREIKEN TEGEN ZIJN VIJANDEN.

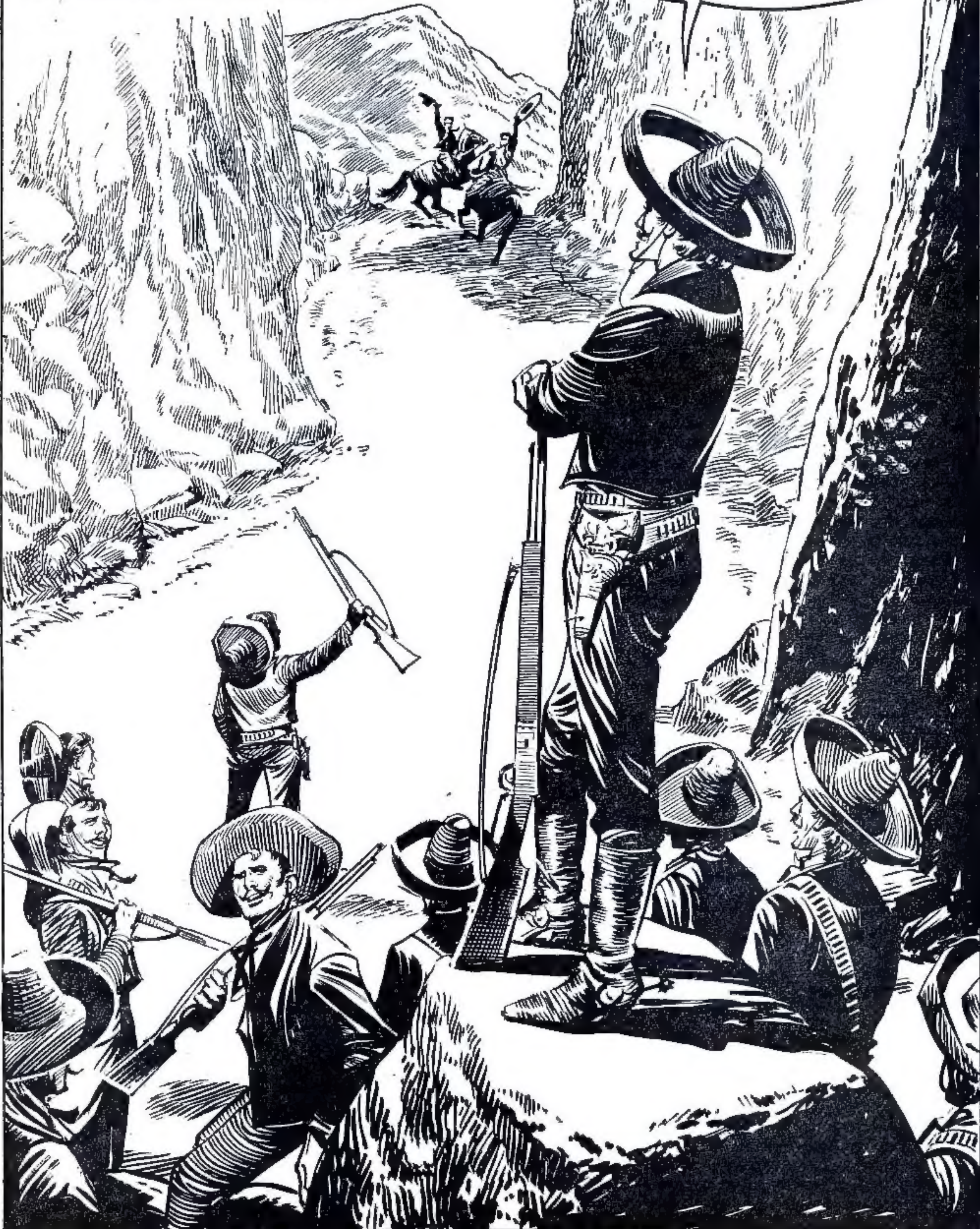
NA ENIGE TIJD KWAM KID BIJ EL FOX TERUG, BESTOFT, BEZWEET EN AFGEMAT, MAAR MET EEN GLIMLACH OP ZIJN GEZICHT...

HET LEEK ME EEN AFDOENDE MANIER OM DON AMERIGO UIT DE WEG TE KRIJGEN. WAAR IS HIJ EIGENLIJK GEBLEVEN? IK HEB ER NIET OP GELET...

HIJ KREEG EEN PAAR ROTSBLOKKEN OP ZIJN HOOFD, DAARNA HEB IK NIETS MEER GEZIEN. IK BEN BANG DAT HIJ HEEFT MOETEN BOETEN VOOR ZIJN MISDADEN.

ZULKE LUI KOMEN TOCH ALLEMAAL AAN HUN VERDIENDE EINDE, VROEG OF LAAT. NU KAN IEDEREEN IN BORDERO EN OMGEVING WEER GERUST ADEMHALEN. HET SCHRIKBEWIND VAN DON AMERIGO IS VOORBIJ...

JA, MAAR DANK ZIJ JOUW HULP, KID. JIJ HEBT ONS GERED.

HET GEJUICH VAN DE OVERWINNAARS KLONK SCHALLEND TUSSEN DE ROTSWANDEN. NU KID EN BRYANT HUN TAAK OP MEXICAANSE BODEM HADDEN VERVULD, REDEN ZE TERUG NAAR DE RIVIER. VOLDAAN KONDEN ZIJ NAAR HUIS EN HAARD TERUGKEREN. EL FOX EN ZIJN MANNEN WUIFDEN HEN VRIENDELIJK GROETEND EN DANKBAAR NA.
OP ZULKE VRIENDEN KAN MEN TROTS ZIJN, PRACHTKERELS ZIJN HET, BANG VOOR NIETS EN NIEMAND.

APPELEN VOOR DE SULTAN

Ali ben Baba woonde in de buurt van Bagdad. Hij had het niet rijk en hij had het niet arm. Hij was tevreden met wat hij had en daar hoorde ook een tuin bij. In die tuin groeide een zeldzaam boompje, met vruchten, zo zoet en geurig als je ze nergens anders in heel het land kon vinden. Ali ben Baba was er geweldig trots op en verzorgde het als een troetelkindje. En elk jaar kwamen er overvloedig vruchten aan.

Op een keer zei z'n buurman: „Als ik jou was, plukte ik een mandjevol van die lekkere appeltjes en ging ermee naar Bagdad. Als je dat de sultan aanbiedt, kun je erop rekenen dat hij je in plaats van de mand met appelen een mand met goud geeft."

Ali ben Baba krabde eens onder zijn tulband en antwoordde: „Beste buurman, ik zal er eens over slapen. Maar je kon best eens gelijk hebben."

Hij vertelde het aan zijn vrouw; zij vond het een prachtig plan en zag de mand goud al op tafel staan.

„Vast doen, Ali," riep zij, „dan kan ik een nieuwe rok kopen en van die mooie oorbellen, zoals Josefa die heeft en..."

„Tut, tut," zei Ali, „we moeten eerst zorgen dat we nuttige dingen voor het huishouden kopen."

Zo praatten ze door en 's nachts konden ze geen van tweeën slapen. En de volgende ochtend plukte Ali een mandjevol vruchten, trok zijn beste spullen aan en vertrok naar Bagdad. Onderweg bedacht hij wat hij allemaal aan de sultan zou zeggen.

En als ik nu maar zo'n paarse omslagdoek kan krijgen, die mijn vrouw zo graag wil hebben, peinsde hij verder; en zo, van de ene gedachte in de andere vallend, was hij al in Bagdad voordat hij er goed en wel erg in had.

Het kostte hem niet veel moeite in het paleis te komen. Iedereen die met geschenken kwam, was er altijd welkom. Zijn mandje werd hem afgenomen en hij moest in een kamertje een uur, anderhalf uur, twee uur wachten zonder dat iemand zich verder om hem bekommerde. Toen kwam een bediende binnen met het mandje om te vertellen, dat de vruchten de sultan bijzonder goed gesmaakt hadden en dat de vorst zich aanbevolen hield voor meer.

„Dank u wel," zei Ali en hij lachte als een man die verschrikkelijke kiespijn heeft, „dank u wel... dan eh... dan ga ik maar weer."

„Lijkt me het beste," antwoordde de bediende.

„Mooie boel," mopperde Ali in zichzelf toen hij buitenkwam, „maar zo gemakkelijk komt de sultan niet van me af. Ik ga op de trappen van het paleis op wacht zitten en blijf er net zo lang totdat de vorst naar buiten komt. Dan trek ik hem aan zijn jas en vraag hem of de appeltjes hem gesmaakt hebben."

Niet lang daarna kwam de eerste minister naar buiten met een paar van de hovelingen.

„Is die lelijke dikke meneer de sultan?" vroeg Ali aan een van de voorbijgangers.

Ongelukkig genoeg voor hem hoorde de eerste minister wat hij zei; hij maakte zich zo boos over die opmerking, dat hij Ali liet oppakken en opsluiten.

Daar zat de arme kerel nu na te denken over zijn avontuur met zijn appeltjes en hij ging in gedachten heftig tekeer tegen de buurman en Jan en alleman, maar dat hielp niet. Twee, drie weken gingen voorbij en Ali zat nog steeds gevangen in de toren van het paleis. Toen kreeg de sultan plotseling weer trek in een paar van de fijne vruchten en bestelde ze bij de kok. Deze ging op zoek naar de schenker en na veel napluizerij en gezoek kwam hij erachter dat de edele gever in de gevangenis van het paleis zat.

„Laat hem onmiddellijk bevrijden en bij me brengen," beval de vorst.

Toen Ali mager en bevend voor de troon stond, moest hij vertellen wat er gebeurd was. Ali deed zijn verhaal en de sultan zei:

„Nu, dan heb je lang genoeg geboet, ik schenk je genade, je bent vrij. En ik wil je zelfs vergoeding geven voor de schade die je geleden hebt. Zeg maar vrijuit wat je liefste wens is."

„Dan zou ik graag drie dingen hebben, edele vorst," antwoordde Ali ben Baba zonder aarzelen. „Drie kleine dingen maar: een bijl, een zakje zout en een koran."

De vorst begon te lachen. „Een vreemd verzoek," zei hij, „mag ik misschien weten waarom je speciaal deze dingen wenst?"

„Natuurlijk, edele heer," antwoordde Ali. „De bijl moet dienst doen om de boom om te hakken. Het zout om op de plek te strooien waar hij stond, zodat er nimmer meer een takje zal ontspruiten. En de koran om erop te kunnen beloven, dat ik nooit meer aan het hof zal terugkeren."

P. van Z

Sjors krijgt een nieuw pakje

Pasen heeft voor Sjors een nieuw pakje gebracht. Hij is er zelf erg mee ingenomen en hij is er zeker van, dat zijn talloze vrienden er ook blij mee zullen zijn. Want het is niet alleen een nieuw pakje voor Sjors, maar de duizenden die in de loop van de jaren zijn trouwe vrienden zijn geworden, zullen er ook van profiteren. Want wat betekent het eigenlijk, dat nieuwe pakje van Sjors? Het betekent dat van het volgende nummer af ons blad zal verschijnen in nieuwe vorm en veel mooiere uitvoering, waardoor het nóg aantrekkelijker wordt. Het betekent dat van het volgend nummer af ons blad op glanzend papier in koperdiepdruk wordt uitgevoerd en

geheel in kleuren.

Het betekent dat SJORS VAN DE REBELLENCLUB het mooiste en aardigste blad voor de jeugd is. Wanneer Billie Turf, Kansas Kid en Captain Joker in hun nieuwe kleurige pakje zullen steken, zal je hun vrolijke en spannende avonturen nog met meer plezier volgen dan vroeger. Is er hier of daar nog iemand die Billie en Kid en de anderen misschien niet kent? Vraag je ouders dan of je dadelijk een abonnement mag nemen. Het kost slechts twintig cent per week.

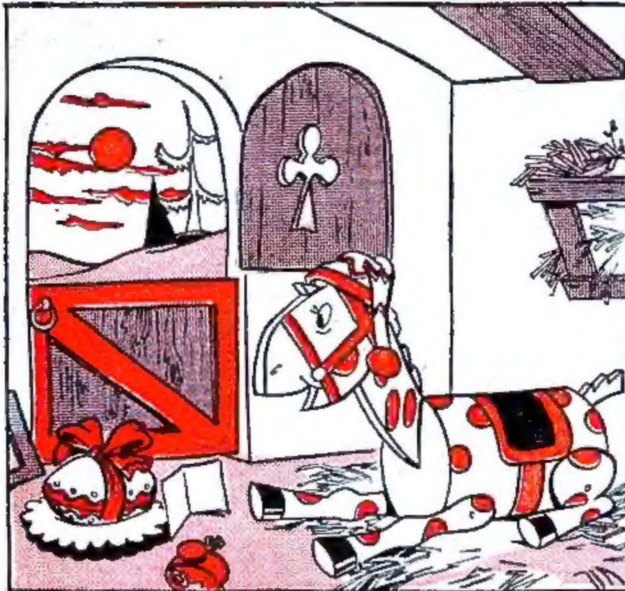
Wil je weten hoe het afloopt met Theban, de eerste wereldreiziger? Lees je graag spannende verhalen en boeiende strips? Wil je in onze nieuwe rubriek leren, hoe je zelf allerlei aardige en leuke dingen kan maken? Abonneer je dan op SJORS VAN DE REBELLENCLUB. En dan is er nog een belangrijk nieuwtje. Binnenkort geven wij in SJORS een *gezellige prijsvraag, waarvoor wij geweldige prijzen beschikbaar stellen.* Iedereen kan eraan meedoen en iedereen heeft dus kans op een mooie prijs, indien hij voldoet aan één voorwaarde. Die voorwaarde is: hij moet abonnee zijn op

SJORS VAN DE REBELLENCLUB

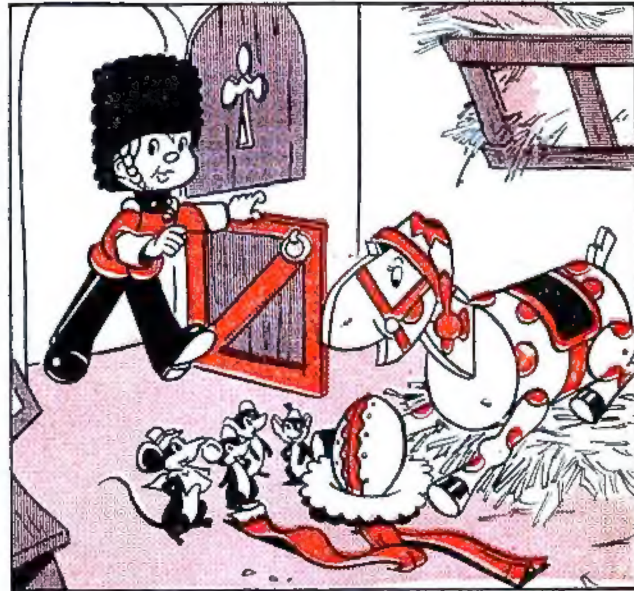
Het mooiste en aardigste blad voor de jeugd.

SPELEND*

Prrrrrrt! Het is paasmorgen, Batty's wekker loopt af. Opstaan! Het eerste dat Batty ziet als hij zijn ogen opendoet, is een prachtig paasei, dat Tommie, de speelgoedsoldaat, voor hem heeft neergelegd. Dat eet ik bij mijn ontbijt, denkt hij.

Batty doet het papier eraf, maar dan komen de muizen die ook in de stal wonen, om een stukje bedelen. „Elk een klein stukje," zegt Batty. „Maar ik krijg zelf het grootste stuk, want ik ben ook het grootst." Op dat ogenblik komt Tommie zijn paard halen.

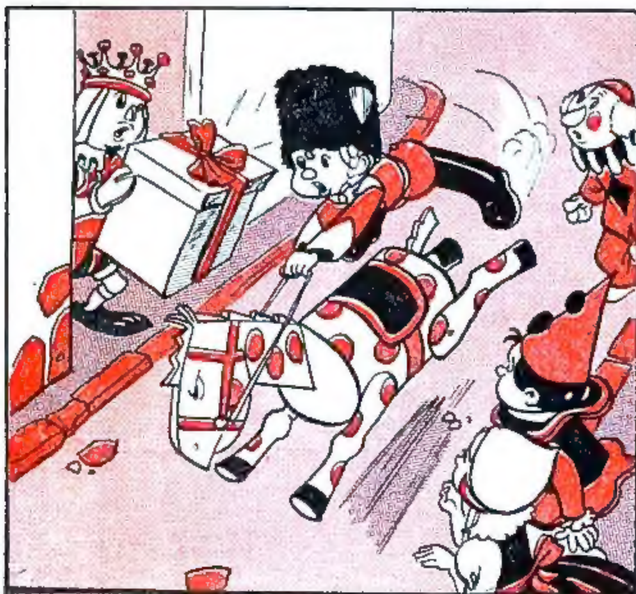
Maar Batty wil niet mee naar het paleis. „Moeten we op Paaszondag ook naar het paleis?" vraagt hij. „Natuurlijk," zegt Tommie, „we gaan iedere dag." Hij duwt Batty naar buiten. „Laat nog een stukje voor me over," roept Batty tegen de smullende muizen.

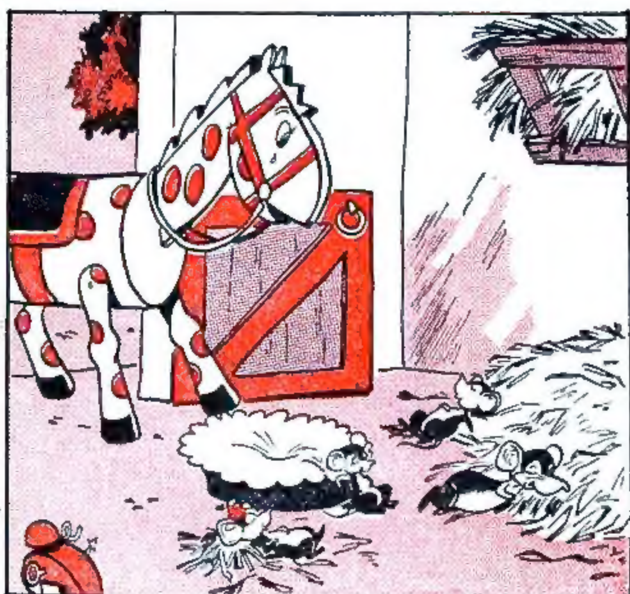

Batty vindt het niets leuk het paasei te moeten achterlaten. Hij hinnikt niet eens beleefd, als de koning gelukkig paasfeest komt wensen. „Ik heb een verrassing voor Batty," fluistert de koning in Tommies oor. „Ik ben over een paar minuten terug."

SPEELGOED

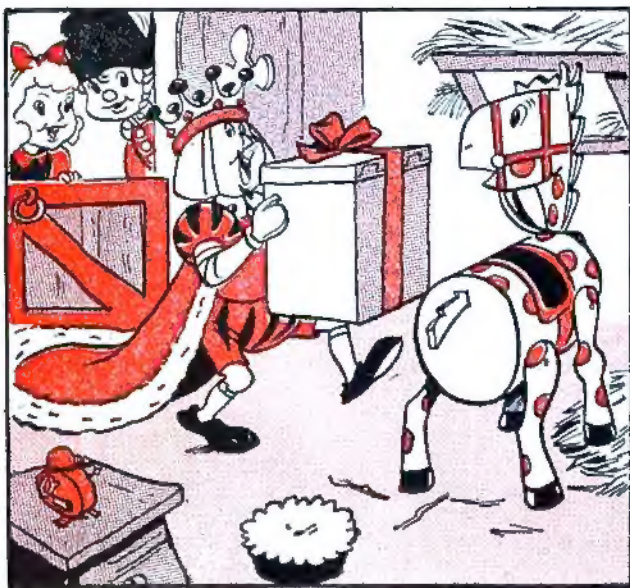

Hoe langer Batty aan het paasei denkt, des te banger wordt hij dat de muizen alles opeten. Eindelijk kan hij het niet langer uithouden, hij rent terug naar de stal. ,,Ho!" roept Tommie, ,,de koning heeft een verrassing voor je." Maar Batty draaft verder.

Als hij hijgend in de stal komt, is er niets over van het paasei. De muizen zien er tevreden en voldaan uit. ,,Zie je wel," zucht Batty verdrietig, ,,ze hebben alles opgesmuld terwijl ik naar het paleis moest." Een zucht, een traan . . .

Batty heeft erg medelijden met zichzelf, maar er wordt juist geklopt en de koning stapt de stal binnen. Hij draagt een grote, geheimzinnige doos. ,,Dag, Batty," zegt hij, ,,hier is een cadeautje voor je, omdat je mijn paleis altijd zo goed bewaakt."

Uit de doos komt het grootste chocoladepaasei dat Batty ooit gezien heeft. ,,Dank u, majesteit," zegt hij. ,,Ik zal altijd goed op uw paleis passen." Hij smult van het ei, terwijl de koning, Tommie en Dollie Dimpel thee drinken, met verse krakelingen erbij.

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

VI KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd, Peter en Anne vinden oom Paul terug in Catania.*

Maar het is niet helemaal verbrand," protesteerde Anne, „het viel, geloof ik, erg mee omdat er zoveel marmer in het huis is. Alleen is er veel van het houtwerk en een gedeelte van het dak verbrand. Wat er over is, is van Sebastiano. Bovendien hebben ze veel land eromheen en als ze dat kunnen verkopen, hebben ze tenminste geld om verder van te leven. U kunt zich niet voorstellen hoe armzalig die drie eraan toe zijn. En dan te denken dat zo'n meisje als Angela helemaal geen vader en moeder heeft. . ." Anne kreeg er een brok van in de keel. „En zo'n gemene kerel als die Luciano trekt zich van hen niets aan, als hij alles maar in bezit heeft!"

„Maar ik zie nog steeds niet goed, wat wij kunnen doen," zei oom Paul peinzend. „Waarom zit die Sebastiano zo vol wraakgevoelens?"

„Dat zou ik ook!" riep Peter met fonkelende ogen. „Stel je eens voor, dat er zo'n troep bandieten in opdracht van een of andere schurk je huis in brand steekt om je dood of levend in handen te krijgen! Sebastiano gelooft dat Luciano de Caro in Catania woont. Misschien kunt u voor ons uitvinden waar hij woont. Als wij het doen, lopen we misschien gevaar, ziet u."

„En dan?" vroeg oom Paul.

„We. . . we dachten dat er misschien met hem tóch wel te praten valt," zei Anne, hoewel ze haar eigen woorden niet geloofde.

„Jullie zijn wel heel erg optimistisch. Eerst vertellen jullie me dat die man een enorme schurk is, en nu denk je, dat hij met zachtheid te overreden is. Zo'n man is echt niet voor rede vatbaar!"

„Maar als dat dus niet kan, wilt u dan niet eens voor ons uitzoeken of er nog boeken zijn over de Caro-familie? Voordat ze in dat huis woonden, bezaten ze een groot kasteel. Daarom heet het huis ook nog Castelforte, ziet u."

„Dat wil ik wel doen," beloofde oom Paul. „Maar nogmaals, kinderen, het is erg gevaarlijk en ik ben van mening dat we ons beter helemaal erbuiten kunnen houden. Goed? Ik ben verantwoordelijk voor jullie, dus jullie kunnen heus wel begrijpen dat ik alles zal doen om jullie zonder kleerscheuren bij je ouders terug te brengen. Kom, laat ik even afrekenen."

Een beetje mokkend zaten Anne en Peter op hun stoelen. Ze moesten oom Paul wel gelijk geven, in hun hart hadden ze echter dolgraag wat gedaan voor de Caro's.

De ober kwam met de rekening. „Neemt u me niet kwalijk, meneer," zei hij, „hoorde ik u niet de naam van de Caro noemen?"

„Ja, dat klopt," zei oom Paul.

„Weet u ook waar ze wonen?" flapte Peter er onmiddellijk uit. „Die Luciano de Caro?"

De ober keek nu heel ernstig. „Graaf Luciano de Caro is dood," zei hij.

„Dood?" riepen ze alle drie.

„Ja. Een paar dagen geleden werd hij plotseling ziek. Ze hebben hem

naar Rome vervoerd voor een operatie, maar het was al te laat. Het is erg droevig, zijn arme moeder, gravin Emilia de Caro, is er gebroken van."

„Zij moet wel erg oud zijn," zei Anne.

„Ze is inderdaad niet jong meer. Maar het ergste voor haar is, dat ze blind is. Ze is erg rijk, maar wat heb je aan rijkdom als je zulk een verdriet moet dragen? Zij is weduwe, Luciano was haar enige steun en toeverlaat. Hij beheerde haar bezittingen en landerijen."

„Woont ze in Catania?" vroeg Peter gretig.

„Ja, in het Palazzo de Caro, aan het eind van deze straat. Het is erg makkelijk te vinden. Ach, ach, wat een tragedie... Dat grote huis, die oude, blinde gravin, helemaal alleen, omringd door een stoet bedienden die niets om haar geven..." De ober schudde meewarig zijn hoofd.

„We moeten haar direct opzoeken," zei Anne. „Toe, oom Paul, dat is toch echt niet gevaarlijk, mogen we erheen gaan en haar alles vertellen? Ze zal dolgelukkig zijn als ze hoort, dat er nog drie kinderen van de familie in leven zijn..."

„Vooruit dan maar," zei oom Paul. „Ik zie daar geen gevaar in. Dan ga ik intussen op zoek naar boeken over die familie. Het interesseert me toch wel. Maar vóór alles: wees voorzichtig, hoor, en kom direct daarna terug in het hotel."

„U bent een engel!" riep Anne uit en drukte hem een kus op zijn wang. „Kom, Peter, laten we gaan."

Binnen een paar minuten stonden de kinderen al voor het palazzo de Caro. Maar... het viel niet mee om binnen te komen! Tenslotte echter, toen ze zeiden dat ze vrienden van de familie waren, mochten ze in de gang komen. Ze wachtten daar totdat er een lange, donkere man verscheen, die vast en zeker aan het hoofd van al het personeel stond. Hij zag er tenminste erg trots en belangrijk uit in zijn iets verschoten paarsrode uniform met gouden tressen. Hij keek heel erg uit de hoogte en zei, dat de gravin niemand kon ontvangen wegens het overlijden van haar zoon.

„Maar daarvoor zijn we juist gekomen!" zei Peter en dat wekte kennelijk de argwaan van de butler, want hij trok zijn wenkbrauwen vragend op. Anne zei daarom haastig:

„We moesten aan de gravin de groeten overbrengen van mijn vader. Zij hebben elkaar leren kennen in de oorlog en als mijn vader wist dat signor Luciano gestorven was, zou hij beslist willen dat wij zijn medeleven aan de gravin kwamen betuigen."

Nu keek de butler vriendelijker. Hij keerde zich zonder iets te zeggen om en geleidde hen plechtig naar een wit met goud versierde deur, die hij met een zwaai opengooide.

„Wachten jullie hier maar even," zei hij. „Hoe heten jullie?"

„Anne en Peter Brett," zei Anne. Misschien had de gravin die naam nog nooit gehoord, maar als die butler zei, dat de kennismaking nog uit de oorlog stamde, zou ze het wel goedvinden.

Toen Anne en Peter in de kamer stonden, keken ze onthutst rond. Nog nooit hadden ze zo'n grote kamer gezien, maar dat was het ergste niet. Die hele kamer was overladen met allerlei voorwerpen, zó erg, dat Anne en Peter doodstil bleven staan, uit angst om iets om te gooien. De tafels waren bezaaid met kleine snuisterijen, overal stonden grote glazen kasten met porselein en juwelen. Schilderijen, foto's, gravures bedekten bijna elk plekje van de muren; het was net iets uit een droom.

Ze wachtten daar, totdat er een lange, donkere man verscheen...

„Wat een vreselijke kamer," fluisterde Peter.

„Ik vind het wel grappig," zei Anne, die nu voorzichtig langs de kasten liep. „Kijk eens, Peter! Parels! Vader zei nog, dat je heel goedkoop prachtige parels hier kon kopen. Zouden we voor moeder niet een snoer kopen? O, kijk eens!" Ze boog zich nu voorover om een satijnen mouw te bekijken in een vitrine, die helemaal bezet was met kleine parels. „Wat prachtig!"

„Ik vind het verschrikkelijk," zei Peter koppig, „en het is hier ook zo muf en benauwd, ze maken vast nooit een raam open."

Anne lag nu op haar knieën voor een glazen kastje. Ze merkte niet, dat de deur achter haar openging en dat er een oude dame in zwarte kleding en met een donkere bril achter haar stond.

„Ja, de kamer wordt zo nu en dan wél gelucht," zei ze tot grote schrik van Peter, die zowaar begon te blozen. Ze had een vriendelijke en zachte stem. „Vroeger werd de kamer heel veel gebruikt voor ontvangsten of feesten, maar ja, die zijn er tegenwoordig niet meer."

Ze steunde op de arm van de butler, maar haar stem klonk gebiedend toen ze tegen hem zei: „Rossi, breng me naar de sofa en verdwijn dan."

„Maar, gravin..." protesteerde Rossi, terwijl hij haar naar de sofa leidde.

„Zet twee stoelen klaar voor de kinderen, hier vlak voor me. Breng koffie en wat lekkers en verdwijn dan," gebood ze.

De oude dame ging op de sofa zitten en toen Rossi twee nogal teer uitziende stoelen binnenbracht met dunne poten en satijnen bekleding, gingen Anne en Peter ook verlegen zitten.

„Ik kan jullie niet zien," zei de gravin, zich vooroverbuigend. „Ik draag die donkere bril niet om het laatste licht in mijn ogen te sparen, want ik zie toch niets, maar ik wil anderen het gezicht op mijn levenloze ogen besparen. Hoe heten jullie?"

„Peter en Anne Brett," zei Anne rustig. „Peter en ik dachten, dat vader en u in de oorlog elkaar hebben leren kennen."

„Ja," herhaalde de oude dame. „Dat zou mogelijk zijn. Maar ik herinner me de naam niet... Brett... Nee, mijn geheugen is tegenwoordig zo slecht — hoewel er een paar dingen zijn die ik nooit zal vergeten. In de oorlog kwamen hier veel Engelse en Amerikaanse officieren en ook Franse. Daar zal jullie vader dan ook wel bij geweest zijn. Ik heb altijd van Engeland gehouden. De oorlog was een grote, trieste fout. Droevig! Droevig!" herhaalde ze. „Maar we moesten allemaal onze plicht doen..."

„Het spijt ons heel erg dat uw zoon gestorven is," zei Anne zacht.

De oude dame keek nu heel verdrietig en haar lippen trilden. „Het was mijn enige zoon, mijn enige steun en gezelschap, nadat mijn man gestorven was. Er is nu niemand meer over van ons geslacht. Niemand die de naam nu nog kan dragen."

Peter wilde net uitroepen: „Jawel, jawel, die zijn er wél!" toen hij van Anne een flinke schop tegen zijn scheenbeen kreeg, zodat hij nauwelijks een kreet van pijn kon onderdrukken. Met een verbeten gezicht wreef hij over de pijnlijke plek en keek Anne verwijtend aan. Ondertussen vervolgde de oude dame haar verhaal.

„Het is een zeer oud geslacht," zei ze dromerig. „Het was jammer dat ik maar één zoon had en dat hij geen kinderen had. Hij is nooit getrouwd en bleef altijd bij me wonen."

Anne en Peter keken elkaar aan,

Anne merkte het niet, want ze stond weer voor een van de glazen kasten te kijken.

ze voelden zich niet op hun gemak en wilden het liefst weg uit de oude kamer met die bedroefde oude dame. Buiten scheen de zon zo verrukkelijk!

„Het is erg," zei Anne zwakjes. „Hebt u helemaal geen andere familieleden die bij u zouden kunnen wonen met hun kinderen? Het huis lijkt me groot genoeg en voor u is het veel gezelliger."

„Ja, ruimte heb ik genoeg," herhaalde de oude gravin. „Maar de bedienden hebben zoveel ruimte nodig. Nu Luciano weg is, buiten ze me natuurlijk helemaal uit. Luciano heeft geprobeerd de kinderen te vinden, maar ze waren verdwenen zonder een spoor achter te laten."

Weer keken Peter en Anne elkaar aan.

„Wie waren verdwenen?" vroeg Peter quasi-nieuwsgierig.

„De jongen zou nu even oud geweest zijn als jij, Peter," zei de gravin. „Als ik op je stem mag afgaan tenminste. En er waren nog twee kinderen. Ze zouden alles geërfd hebben; Castelforte, dit huis en de landerijen. Maar dan moesten de jongens eerst eenen twintig jaar oud zijn. Een paar jaar geleden zijn ze verdwenen en ik heb nooit meer iets van hen gehoord. Hun ouders werden gedood, toen ze nog klein waren."

Ze leunde weer voorover en raakte Annes arm aan. „Ik was getrouwd met de broer van hun grootvader, zie je. Twee jaar geleden werd hij in Amerika gedood. Hij ging er na de oorlog heen om een fortuin te verdienen. Dat is nooit gebeurd, hij verloor zijn leven bij een auto-ongeluk. Maar gelukkig had ik toen Luciano nog — nu ook niet meer. . ."

De deur ging open en Rossi, de butler, kwam binnen met een zilveren blad, waarop alles voor de koffie stond en een schaal met koekjes. Toen hij het op een tafeltje vlak voor de gravin had neergezet, bleef hij staan wachten.

„Zo is het goed," zei de oude vrouw nors. „We kunnen het zonder jou wel redden."

„Zal ik geen koffie inschenken?" vroeg hij.

„Nee, dat doen we zelf. Ga onmiddellijk weg."

Toen moest hij wel gaan, maar eerst wierp hij een argwanende blik op Peter en Anne. Anne merkte het niet, want ze stond weer voor een van de glazen kasten te kijken.

„Mag u hem niet?" vroeg Peter nieuwsgierig.

„Hem mogen?" vroeg de gravin. „Hij is een afschuwelijk mens. Hij is zo groot, hij vult de hele kamer."

„Maar u kunt hem toch niet zien?" zei Peter heel dom. Gelukkig had Anne het niet gehoord, anders had hij beslist weer een harde schop tegen zijn been gekregen. De gravin scheen

'Ze zijn erg waardevol, ik vermoed dat er geen kostbaarder voorwerp in de hele kamer te vinden is.'

echter helemaal niet boos te zijn.

„Ik vóél hem," zei ze. „Als hij vlak bij me is, krijg ik het benauwd."

Peter wierp een blik op Anne, maar zij gluurde nog in de kast.

„Waarom houdt u hem dan? Ik bedoel, waarom stuurt u hem niet weg?"

„Hij was de vertrouwde bediende van mijn zoon, niet van mij," zei de gravin. „Ik houd hem alleen, omdat hij alles van Luciano weet. Als ik Rossi wegstuur, zal ik het gevoel hebben dat ik de laatste schakel met de familie verbroken heb en dus ook met mijn geliefde man. Begrijp je dat? Nee, natuurlijk niet, dat kan ook niet! Je bent nog te jong. Waar is je zusje? Ze zit niet meer bij me, dat voel ik."

Anne hoorde haar. „Hier ben ik!" riep ze aan het andere eind van de kamer.

„Wat doe je toch?" vroeg de gravin.

„O, ik kijk wat rond."

„Is er iets dat je interesseert? Iets bijzonders? Kom eens hier, meisje. Hoe heet je ook al weer? Anne? Kom eens hier en vertel me eens wat je gezien hebt. Geef me even het licht van mijn ogen terug door me te vertellen wat je gezien hebt. Ik ken elk voorwerp in de kamer."

Anne kwam langzaam terug; ze wilde eigenlijk liever niet. Ze wilde weg, maar ze kon niet zo wreed zijn om het verzoek van de oude vrouw niet in te willigen. Ze ging dus weer op de stoel zitten.

„Wil je koffie voor ons inschenken, meisje?" vroeg de gravin. „En nemen jullie er iets lekkers bij. Vertel me dan waar je met zoveel belangstelling naar hebt gekeken."

„Ik weet het niet precies," zei Anne. „U hebt zoveel mooie dingen."

ZEVENDE HOOFDSTUK

De ring

„Weet je het niet?" vroeg de gravin. „Vertel me dan maar precies waar je stond."

„Onder een groot schilderij — een portret van een man in uniform. En eronder. . ."

„Ja," zei de gravin, „ik weet het al. Dat is een portret van mijn man, Eugenio de Caro. Daaronder staat een glazen cassette en daarin ligt een paar handschoenen op een soort fluwelen standaard. Kon je zien dat het handschoenen zijn, mijn kind?"

„Ja, natuurlijk, maar ze zijn erg klein en ze zien er heel grappig uit; ze lijken van zij gemaakt, maar ik geloof niet dat het echte zij is. De kleur is ook heel bijzonder, dat parelgrijze. Onder het standaardje ligt een vel papier, waarop iets geschreven staat, maar ik kan alleen de datum lezen: 1802. Er bestaan vast en zeker geen oudere handschoenen op de hele wereld dan deze, of wel?"

„Dat weet ik niet," zei de gravin. „Maar ik denk wel dat dit paar handschoenen zo goed als uniek is. Ze zijn erg waardevol, ik vermoed dat er geen kostbaarder voorwerp in de hele kamer te vinden is."

„Zijn parels niet meer waard?" vroeg Peter.

„Dat hoeft niet. Dat ligt aan hun kwaliteit en grootte."

„Mijn vader zegt dat er ook een heleboel goedkope parels te koop zijn hier. Zouden we er niet wat van u kunnen kopen voor moeder? U hebt er zó ontzettend veel en ze liggen hier toch maar in de kast. Niemand heeft er iets aan."

De gravin lachte.

„Ik ben bang dat je die van mij niet zou kunnen betalen. De mijne zijn allemaal erg kostbaar, behalve enkele zaadparels."

WORDT VERVOLGD

Captain JOKER

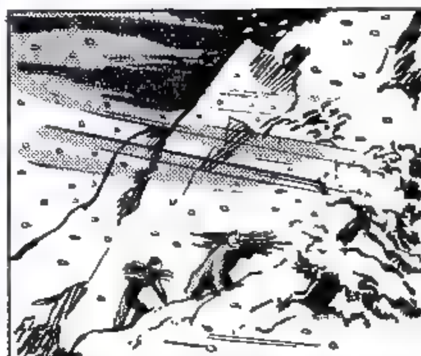
DE SNEEUWBUI DIE JOKER EN TINEKE TIJDENS HET SPROKKELEN VERRASTE, VERANDERDE SPOEDIG IN EEN HEFTIGE SNEEUWSTORM. OP DE VRAAG VAN TINEKE WAAR DE RAKET WAS, KEEK JOKER ONTSTELD OM ZICH HEEN. OFSCHOON ZIJ NIET VER GELOPEN HADDEN, WAS DE RAKET NERGENS TE ZIEN!

GEHAAST BEGON JOKER DE TERUGTOCHT LANGS DE SPOREN, WELKE ZIJ GEMAAKT HADDEN.

MAAR DE FELLE WIND EN DE RONDSTUIVENDE SNEEUW

W STEN BIJNA OGENBLIKKELIJK ALLE SPOREN UIT. JOKER BESEFTE DAT HUN TOESTAND WANHOP G WERD. Z J KONDEN SLECHTS HOPEN

MET VEEL GELUK ERGENS IN DE BERGEN EEN SCHUILPLAATS TE VINDEN. AL HUN LEVENSMIDDELEN WAREN NATUURLIJK NOG IN DE RAKET, BENEVENS DE RAD.OZENDER WAARMEDE JOKER VAN PLAN WAS GEWEEST CONTACT MET DE BEWOONDE WERELD TOT STAND TE BRENGEN.

OPEENS KLAARDE ZIJN GEZICHT OP. HIJ DACHT IETS TE ZIEN!...

„EEN GROT!" R.EP HIJ TINEKE VERHEUGD TOE, EN HIJ WEES NAAR EEN DONKERE PLEK IN DE BERGWAND VLAK VÓÓR HEN. OPGELUCHT BAGGERDEN ZIJ DOOR DE SNEEUW GELJKKIG, ,OKER HAD ZICH NIET VERGIST, HET WAS EEN SOORT GROT, WAAR ZIJ BESCHUTTING EN WARMTE KONDEN VINDEN.

„NU MOETEN WE NOG ETEN HEBBEN," ZEI TINEKE NUCHTER.

DAT WAS INDERDAAD EEN MOEILIJK PROBLEEM. HOE KONDEN ZIJ IN DE BARRE WOESTENIJ AAN VOEDSEL KOMEN? JOKER VOELDE DEZE ZORG ZWAAR OP ZICH DRUKKEN. HET VOEDSEL IN DE RAKET WAS VOORLOPIG ONBEREIKBAAR. SOMBER LIEP HIJ IN DE GROT HEEN EN WEER.

MAAR PLOTSELING LIEP HIJ GEJAAGD NAAR DE DONKERSTE HOEK VAN DE GROT.

DAAR STOND EEN GROTE KIST, BEDEKT MET EEN DOEK.

OPGEWONDEN TROK HIJ DE DOEK WEG. DE KIST WAS NIET OP SLOT. JOKER TILDE HET DEKSEL OP EN ZAG TOT ZIJN GROTE VREUGDE EEN GEWEER, DOZEN MUNITIE EN EEN BLIK BISKWIE. DE GROT WAS WAARSCHIJNLIJK DE SCHUILPLAATS VAN EEN PELSJAGER.

TINEKE GLIMLACHTE OPGELUCHT, HOPEND DAT JOKER IN DE OMGEVING WAT WILD ZOU KUNNEN SCHIETEN.

ZODRA DE SNEEUWSTORM BEDAARD WAS, GING JOKER DAN OOK OP PAD, GEWAPEND MET EEN DIKKE STOK EN HET GEWEER.

HET GELUK LIET HEM NIET IN DE STEEK. HET DUURDE NIET LANG OF HIJ KON ENKELE SNEEUWHAZEN BUIT MAKEN.

TOEN HIJ MET DE HAZEN BIJ DE GROT TERUGKWAM, STOND TINEKE HEM DAAR BIJ DE INGANG OP TE WACHTEN. ZIJ HAD KLEREN IN DE KIST GEVONDEN EN WAS NU HEERLIJK WARM GEKLEED IN EEN DIKKE PELSJAS. EEN ANDERE JAS HIELD ZIJ VOOR JOKER GEREED.

HIJ HULDE ZICH GRAAG IN DE WARME JAS. PLOTSELING LUISTERDE HIJ SCHERP... HIJ HOORDE HONDEGEBLAF...

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

ACHTERVOLGD DOOR DE PRINS EN ZIJN ADJUDANT, PROBEERDE ANITA TE ONTSNAPPEN.

GRIJP HAAR, IK WIL HAAR ONDERVRAGEN.

ZEG, MEISJE, KOM EENS HIER.

ZE MOGEN ME NIET TE PAKKEN KRIJGEN, STEL JE VOOR...

IN HAAR HAAST ZAG ANITA HET TOUW VAN DE TENT TE LAAT.

OOOOO...

NU HALEN WE HAAR WEL IN.

ANITA, DIE VIEL, WAS BIJNA RADELOOS.

KOM HIER, PRINS ERIK WENST EEN VERKLARING VAN JE.

NU WEET BINNENKORT IEDEREEN HET. DAN KAN IK NOOIT MEER VRIJ RONDLOPEN.

MAAR OPEENS KLONK EEN LUID GEROEP ACHTER HEN.

OPZIJ, HALT!

HÈ? WAT MOET DAT?

WAT EEN ONBESCHAAMDHEID, EEN VERMOMDE RUITER.

DE RUITER GREEP SNEL TOE.

KIJK, DIE RUITER PAKT ZO MAAR DAT MEISJE MEE.

WAT ZOU DAT BETEKENEN?

HALT, OP BEVEL VAN DE PRINS.

DROOM IK NU OF GEBEURT HET ECHT?

DE RUITER TILDE ZIJN LAST VOOR ZICH IN HET ZADEL EN REED WEG. DE PRINSES BESEFTE TERNAUWERNOOD WAT ER GEBEURD WAS.

DE RUITER REED IN EEN WIJDE BOOG VER BUITEN HET FEESTTERREIN OM EN ZETTE ANITA AF BIJ HET KONINKLIJK PAVILJOEN.

OPGELUCHT EN BLIJ HERKENDE ANITA DE JONGE HOUTVESTER.

RUDOLF HAD VROEGER REEDS DE PRINSES IN EEN BENARDE SITUATIE VAN DIENST KUNNEN ZIJN. OOK NU HAD HIJ HAAR DADELIJK HERKEND. INTUSSEN WACHTTE DE HOFDAME, ALS PRINSES GEKLEED, IN DE KONINKLIJKE KLEEDKAMER.

PRINS ERIK, HEVIG TELEURGESTELD, LIEP INTUSSEN MET GRAAF ROFFSTEIN NAAR HET KONINKLIJKE PAVILJOEN.

MAAR BIJ DE INGANG VAN HET PAVILJOEN ZAT DE HOFDAME VAN ANITA.

II

DE OVERVAL IN DE WOESTIJN

DOOR JOHN DENNIS

Akbar, de aanvoerder, wendde het hoofd van zijn paard naar Hassan en gaf zonder een woord te zeggen de jongen een knallende zweepslag dwars over zijn gezicht...

Het gebeurde zo snel, dat Hassan geen schijn van kans had de slag te ontwijken of zijn gelaat te bedekken, en met een onderdrukte kreet van pijn viel hij ruggelings ter aarde.

De bandietenhoofdman lachte vals en hief opnieuw de zweep, als waarschuwing voor Martin, die een beweging had gemaakt als wilde hij Hassan te hulp komen.

„Begin geen gekke dingen, jonge vriend!" maande de kerel. „Die hond zal geen domme streken meer uithalen, en jij zal niks te winnen hebben met je heldhaftigheid!"

Toen keerde hij zich tot zijn metgezellen met de opdracht: „De gevangenen op de reservepaarden binden en... afmars!"

Een der bandieten wees naar de pakezels. „Wat moet er met die beesten gebeuren, Akbar?"

De hoofdman haalde de schouders op. „Laat maar staan! Die zullen wel door een langskomende karavaan opgepikt worden! Vooruit! Opschieten!"

Martin en zijn vader werden gebonden en totaal ingesnoerd op de reservepaarden gehesen. En toen ze wegreden moest de jonge Engelsman machteloos toezien, hoe Hassan buiten bewustzijn in de felle zon werd achtergelaten.

Hij voelde een warme vriendschap voor de tengere, dappere bruine knaap, maar onder hun omstandigheden kon hij enkel maar hopen dat hun nog een kans gegeven zou worden zich op de lafhartige bende te wreken.

Ook zijn vader keek grimmig, toen hij de arme Hassan daar zo zag liggen.

„Kop op, m'n jongen!" gromde hij. „We zijn in een moeilijk parket geraakt, maar met die heren zijn we nog niet uitgepraat, wacht maar...!"

Zodra de rovers met hun gevangenen achter de zandheuvels waren verdwenen, kwamen de ezeltjes snuffelend en schoorvoetend naar de bewegingloze gestalte van hun jonge meester toe. Simca, zijn lievelingsdier, was het eerst bij hem en drukte zijn vochtige snoet op het bleke gezicht van zijn baas. Hij krabde met een voorpoot over de grond, blies met krachtige stoten zijn adem uit de gesperde neusgaten en schudde zijn logge kop als wilde hij zeggen: Blijf hier niet de hele dag liggen! Sta op en ga wat doen! We moeten nog verder!

Het is mogelijk, dat Simca's vochtige adem zijn baas min of meer tot bewustzijn bracht; in elk geval begonnen Hassans oogleden even later te trillen en liet hij een zacht gekreun horen.

Na korte tijd gingen zijn ogen geheel open en staarde hij suffig en niet-begrijpend naar de zinderende hemelkoepel, maar toen vielen ze weer dicht en had hij enkel nog het gevoel of talloze hamers op en onder zijn schedel een roffel sloegen. Maar eindelijk kwam hij wankelend overeind en slaagde erin te blijven staan en de stand van zaken in ogenschouw te nemen.

Aanvankelijk begreep hij er weinig van, maar toen kwam allengs de herinnering aan hetgeen was voorgevallen. De overval, de duivel Akbar, de klap met de zweep...

Dat zijn ezeltjes nog bij hem waren stemde hem blij en gelukkig. Maar dan verstijfde hij bij de gedachte, dat zijn klanten, mijnheer Graves en Martin, in de handen van de bandieten gevallen en ontvoerd waren.

Wie zo iets overkwam, was nog niet gelukkig, wist Hassan. En het mocht dan zijn, dat zijn gedachten nog verward waren en onsamenhangend als het zand in de gloeiende woestijn, één ding stond wel vast: hij zou de rovers achternagaan, al was het tot het uiterste einde der aarde...

Naarmate de herinnering aan het gebeurde terugkwam, begon Hassan zich meer en meer op te winden over de ook voor hem zo schadelijke gevolgen van de lafhartige overval. Akbar had hem zijn klanten afgenomen, die door Allah zelf naar hem, Hassan, waren toegezonden om

hem na dagenlange werkloosheid uit de nood te helpen. Nu had Akbar ook het geld meegenomen dat Hassan rechtens toekwam voor twee dagen en een nacht zwoegen door de woestijn. Geld, dat zijn Engelse vrienden hem graag zouden geven, iets waartoe ze nu niet meer bij machte waren. Hassan nam zich nogmaals vast voor, dat hij zowel zijn vrienden als zijn verdiensten uit het slangennest van Abu Selim terug zou halen. En wel zo gauw mogelijk!

Ondanks het gehamer onder zijn schedeldak, vormde zich in zijn brein allengs een min of meer omlijnd plan, dat zeker een goede kans van slagen zou hebben. Hij wist de weg en dat was wel het voornaamste.

Tijdens zijn bijna dagelijks aanwezigheid op het marktplein van El Basir was doorgaans maar weinig aan zijn gespannen aandacht ontsnapt. En daar was hij ook nauwkeurig te weten gekomen waar sjeik Abu Selim zijn kamp had opgeslagen. Hij kende de hele omgeving goed en overwoog, dat het niet gemakkelijk zou zijn de kampplaats van Abu Selim ongemerkt binnen te dringen.

Bij zijn weten bevond het kamp zich aan de rand van een wadi, een uitgedroogde rivier, en op een terrein waar in de laatste oorlog een van de grootste veldslagen tussen het Britse leger en het Duitse Afrikakorps was uitgevochten.

Langs de rivieroever sluipend, zou hij wellicht tot op een honderd meter afstand van het kamp kunnen doordringen. In elk geval stond hem nu duidelijk voor ogen, wat hij het allereerst te doen had. Op pad gaan, het terrein verkennen en hopen dat Allah hem behulpzaam zou zijn. . .

Hassan zette zijn ezeltjes in de rij, bond de teugels zodanig bijeen dat hij de hele tros in handen had en klom toen op de rug van Simca om zijn tocht, in de richting die de bedoeïenen met hun gevangenen hadden ingeslagen, voort te zetten

Hij moest een grote afstand afleggen en het werd avond eer hij de droge rivier had bereikt.

Abu Selim zou wel wachtposten uitgezet hebben, daar was Hassan zeker van. Daarom verborg hij zijn dieren zo goed mogelijk in een diepe uitholling langs de oever, waarna hij heel omzichtig te voet verder ging

De wadi was niet breed of diep maar de oevers rezen hoog genoeg op om de sluipende jongen voor de ogen der schildwachten verborgen te houden

Naargelang hij de plaats van bestemming naderde, werden zijn bewegingen voorzichtiger en geleken ze nog meer op die van een katachtig roofdier in de wildernis.

Zodra hij zeker was zich op geringe afstand van Abu Selims kamp te bevinden, drukte hij zich stijf tegen de droge oeverwand en gluurde voorzichtig over de rand.

De overgang van daglicht naar nachtelijk donker is in die streken zeer kort, maar het schemerlicht was voor Hassan nog juist toereikend om een deel van de omtrek te kunnen overzien.

Het kamp lag recht vooruit. Hassans berekening was juist goed geweest en zijn ogen begonnen te glinsteren bij het zien van de grote, zwarte, rond een helder kampvuur geschaarde bedoeïenententen.

Ook andere vuren rondom, en brandende lampen hier en daar, straalden hun licht in de snel dieper wordende duisternis Duidelijk kon Hassan de schildwachten op post zien staan, en een van hen, die op zijn geweer stond te leunen, bevond zich zelfs niet verder dan een dertig meter van de oever.

De kans om het kamp binnen te sluipen, de gevangenen te vinden en te bevrijden, leek op dat moment niet bijzonder groot.

Hassan liet zijn blik gaan over de omgeving. Opeens zag hij iets dat hem nieuwe moed en wellicht ook de middelen gaf om alsnog te trachten zijn plan ten uitvoer te brengen. . .

Na de laatste veldslag die op deze zandvlakte was geleverd, hadden de troepen veel onbruikbaar geworden oorlogsmateriaal achtergelaten, waarvan een deel tot dusver onaangeroerd was gebleven. Wrakke, onttakelde en totaal vernielde voertuigen lagen half bedolven onder het zand. Een zware wellicht op een landmijn gelopen oorlogstank was voor Hassans plan van het grootste belang.

Om te beginnen kon hij erin weg

Hassan zette zijn ezeltjes in de rij en bond de teugels zodanig bijeen dat hij de hele tros in handen had.

kruipen en allicht zat hij dan beter beschut dan achter de kale rivieroever.

Voorzichtig voortsluipend langs de wallekant bereikte hij weldra een punt waar hij door de gehavende tank aan het oog van de dichtstbijzijnde schildwacht werd onttrokken. Daar klom hij op de wal en even later zat hij gehurkt in de schaduw van het wrakgeslagen oorlogsmonster. Vandaar kon hij de schildwacht in het oog houden. Plots klopte het hart hem in de keel, want de man had zich onverwacht omgekeerd en kwam nu regelrecht op de tank aan

Als Hassan bleef zitten waar hij zat, zou hij onmiddellijk ontdekt worden. Maar waar moest hij zo gauw heen? Toen hij omhoogkeek bemerkte de jongen dat het luik in de geschutstoren open was en de tank zodanig op één kant lag dat hij er net nog ongezien in kon kruipen. Snel als de weerlicht klauterde hij naar binnen en was reeds in de stikdonkere ruimte verdwenen, eer de naderende bedoeïen iets verdachts had kunnen bemerken.

Wel had Hassan bij zijn haastige entree wat pijnlijke schrammen en bulten opgelopen, doch hij beet de tanden op elkaar en paste wel op geen enkel gerucht te laten horen.

Roerloos en in angstige spanning wachtend op wat er verder ging gebeuren, hoorde hij een kort klikgeluid, waaruit viel op te maken dat de schildwacht zijn geweer tegen de zijkant van de tank had neergezet. Er flitste een vlammetje en daardoor ontdekte Hassan de man, die juist voor een brede scheur in de zijwand stond en bezig was te proberen een sigaret aan te steken.

Terwijl het vlammetje onverwacht doofde, hoorde de jongen een zwak gerucht alsof er iets op de grond viel, direct gevolgd door een serie halfluid gemompelde verwensingen. De man had zijn doosje lucifers laten vallen en had blijkbaar weinig succes bij zijn pogingen het terug te vinden...

Uit de richting van het kamp kwam op dat moment een luide schreeuw de man bij de tank uitte nogmaals een verwensing, hield op met zoeken, pakte zijn geweer en ging er op een drafje vandoor...

Hassan zat nog lange tijd roerloos in het donker te wachten; toen school hij tastend en uiterst voorzichtig naar de plek, waar hij de scheur in de wand had waargenomen. Bij het schijnsel van het vlammetje had hij in een flits gezien hoe het doosje lucifers door het gat naar binnen was gevallen.

Daar hij geen hand voor ogen kon zien, zocht hij al tastend naar het lucifersdoosje. Eerst voelde hij niets dan los zand. Toen kreeg hij de metalen rand te pakken van een onder het zand bedolven voorwerp, dat een metalen doos bleek te zijn, waarvan het deksel iets meegaf toen Hassan het trachtte op te tillen.

Even later vond hij met de andere hand het doosje lucifers, wat hem zoveel genoegen deed dat hij het stalen kistje dreigde te vergeten. Zou hij het wagen een lucifer aan te strijken? De scheur in de zijwand zou hem kunnen verraden. Maar het zou voor hem ook niet gemakkelijk zijn in het inktzwarte donker de uitgang door de koepel terug te vinden.

Hij waagde het, schrapte een lucifer aan en schermde het vlammetje af zo goed hij kon. Maar terwijl hij zich omdraaide viel het licht op de doos, die hij zoëven al gedeeltelijk had opgegraven. Nu trok hij het voorwerp omhoog, veegde op de tast het zand eraf en streek een nieuwe lucifer aan.

Ofschoon de kist op sommige plaatsen geheel was doorgeroest, bleken er op het deksel nog vaag te onderscheiden lettertekens te staan, die tezamen het woord „Lichtkogelpistool" vormden. De overige aanduidingen waren door het roest onleesbaar geworden.

Hassans brein werkte onder hoogspanning, en hij stond zo in gedachten verdiept, dat de lucifer zijn vingers schroeide en de pijn een ogenblik zijn gedachtengang onderbrak.

Lichtkogelpistool. Waar had hij die benaming eerder gehoord? Het wilde hem niet te binnen schieten. Doch eindelijk herinnerde hij zich de Engelse officier, met wie hij tijdens de oorlog bevriend was geraakt en die hem vele merkwaardige foto's had laten zien, waaronder één met prachtig gekleurde hoog uit de hemel neerdalende lichtkogels. Groen, geel, rood en noem maar op...

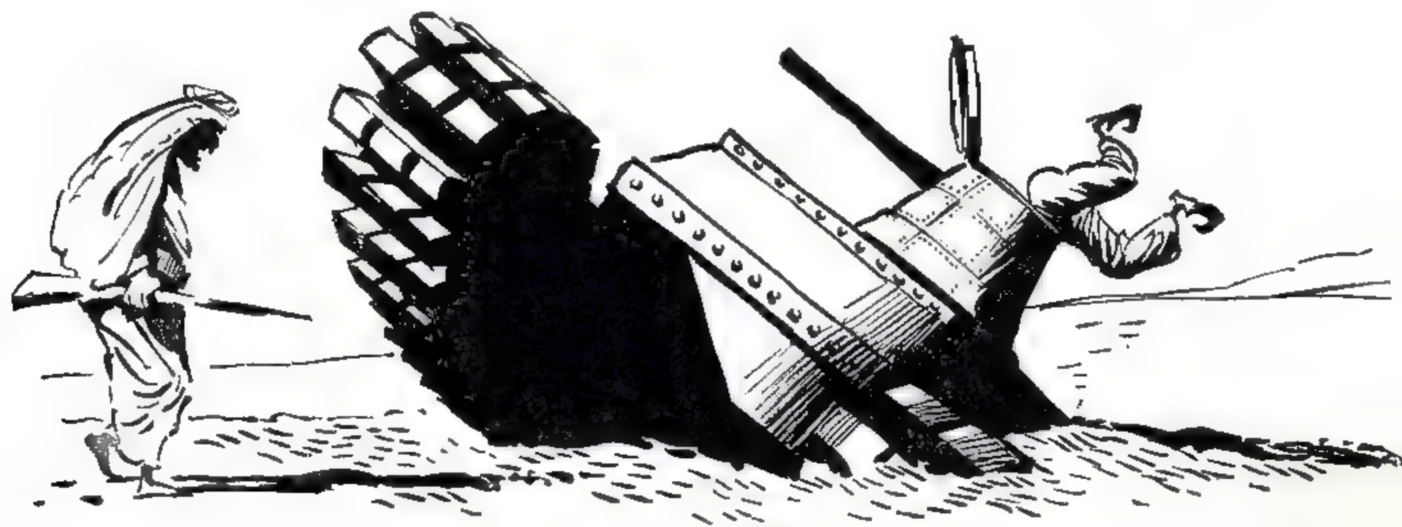
Die dingen werden afgeschoten met een soort pistool, zoals er volgens het opschrift eentje in deze doorgeroeste kist moest zitten.

Hij wurmde het deksel open, haalde een dekplaatje weg, en daar lag inderdaad het schietwapen. Hij rommelde verder en vond ook de patronen.

Het eerste ogenblik was de jongen zo verrast door deze vondst, dat het nog niet eens ten volle tot hem doordrong welk een machtig wapen hij zo onverwacht in handen had gekregen.

Bij het licht van lucifers ging hij na hoe het ding geladen moest worden, wat hem heel wat moeite en lucifers kostte.

Toen hij nagenoeg klaar was met het karweitje, ontdekte hij nog een ander voorwerp dat zijn aandacht trok. Schuin boven zijn hoofd hing een soort trechter, lang en smal, zoals

Snel als de weerlicht klauterde hij naar binnen.

hij ook al eerder op de plaatjes van de Britse officier had gezien, en die als megafoon door aanvoerders werd gebruikt om mondelinge orders boven het oorlogstumult uit verstaanbaar te maken. En het was deze vondst, die in het brein van de jongen een prachtig plan tot ontwikkeling deed komen...

Zoals Hassan wist, had sjeik Abu Selim altijd het leven van een woestijnzwerver geleid en hoewel hij van tijd tot tijd weleens in een der Arabische stadjes verscheen en wel iets van de beschaafde wereld af wist, waren zijn ondergeschikten nog de onontwikkelde paria's der wildernis, zonder enig begrip van moderne techniek en bovendien uitermate bijgelovig...

Vooral op dat laatste was Hassans berekening gebaseerd.

Beladen met het pistool, de patronen en de megafoon, klom hij voorzichtig uit de tank. Zoals hij wel vermoedde, waren de schildwachten bij het invallen van de nacht tot dicht bij het tentenkamp teruggetrokken en dus achtte hij zich voorlopig nog buiten gevaar.

Nogmaals gleden zijn vingers onderzoekend langs het pistool. Natuurlijk had hij er niet zo veel vertrouwen in, dat het ding zou werken. Het had lange tijd vergeten onder het zand gelegen en nogal geleden van het roest, dat de stalen kist rondom had weggevreten. En wellicht waren ook de patronen door het lange liggen volkomen onbruikbaar geworden. Nu ja, hij moest in elk geval maar een kansje wagen...

Voorzien van zijn kostbaarheden, waagde Hassan het tot dicht bij het kamp te sluipen, dat hij vanachter een beschuttend zandheuveltje kon overzien.

Met een vurig gebed tot Allah zette Hassan de megafoon aan zijn lippen en haalde adem zo diep hij maar kon. Het volgende ogenblik werd de nachtelijke stilte verscheurd door een machtig, schier bovenaards stemgeluid...

„Schurken en dieven van de woestijn!" bulderde de stem. „Jullie hebben het aangedurfd de blanke vrienden van ons land te overvallen en gevangen te nemen! Als bestraffing voor die misdaad zullen vuurbollen op jullie neerdalen en Abu's roversnest wegbranden van het aangezicht der aarde...!"

Bij het laatste woord richtte Hassan het pistool naar de hemel en haalde de trekker over. Er volgde een knal, gesis en gefluit, en het volgende ogenblik lag het kamp onder de gloed van een hoog uit de hemel neerdalende, rode vuurbal...

In en rondom de tenten werd geschreeuwd en gegild. Hassan liet in hoog tempo zijn rode, gele en groene vuurballen uit de donkere hemel neerdalen en wegzweven over de tenten der bijgelovige woestijnbewoners.

Hele families renden in paniek het kamp uit om zich op de ruggen der schichtig geworden rijdieren vast te klemmen en er in razende vaart vandoor te gaan...

Zodra Hassan zo goed als de gehele bevolking had zien vluchten, repte hij zich naar het verlaten kamp, waar Abu Selim woedend ronddanste en de vluchtelingen vergeefs bezwoer terug te keren. Hij alleen wist zo ongeveer wat lichtkogels waren, maar tegenover de redeloze angst en verbijstering van zijn onderhorigen stond hij machteloos.

„Grote Sjeik en hoogverheven Engelse meesters," zei hij met een diepe buiging.

En hij was ook machteloos toen Hassan geruisloos achter hem aankwam en hem onverwacht de loop van het lichtpistool in de nek plantte. Zonder een kik te geven viel de verheven sjeik plat voorover in het zand...

Hassan liet geen tijd verloren gaan, maar rende tussen de tenten door, op zoek naar Martin en zijn vader.

Al spoedig kreeg hij antwoord op zijn geroep. Een schorre kreet uit een der tenten, waar Graves en Martin gebonden lagen, bracht hem op het spoor...

In enkele ogenblikken waren de gevangenen van hun touwen bevrijd en gedrieën holden ze naar de plek waar nog een stuk of wat kamelen en paarden waren achtergebleven.

Ze namen elk een rijpaard en galoppeerden weg in een andere richting dan die, waarin de vluchtende be doeienen verdwenen waren...

„Hassan!" juichte Martin terwijl ze door het donker daverden. „De tovenaars uit de verhalen van Duizend-en-één-nacht waren tobbers bij jou vergeleken!"

De volgende dag, veilig in het kamp van de bevriende sjeik Ali ben Said, werd Hassan geroepen in de tent van de Grote Heer zelf. Mijnheer Graves en Martin waren daar reeds en zij lachten vriendelijk en bemoedigend naar hun jonge ezeldrijver, toen die nog wat onhandig en bedremmeld binnentrad.

„Hassan!" begon Graves na een toestemmend knikje van de sjeik. „Hassan, we zijn te weten gekomen, dat Abu Selim door belanghebbende buitenlanders dik werd betaald om te trachten ons te beletten een overeenkomst te treffen met onze grote vriend sjeik Ali ben Said, die zich bereid heeft verklaard ons vergunning te geven voor het aanleggen van een oliepijpleiding over zijn grondgebied! Dank zij jouw heldhaftig optreden, Hassan, is Abu Selims opzet mislukt. De overeenkomst is inmiddels getekend, en als tegenprestatie voor alles wat jij voor ons gedaan hebt, had ik gedacht jou twintig kamelen te geven! Dan ben jij de eigenaar van de meest indrukwekkende kameelkaravaan van heel El Basir en omstreken! Wat denk je dáárvan?"

De bruine toet van Hassan gloeide van verlegenheid en genoegen.

„Grote sjeik en hoogverheven Engelse meesters," zei hij met een diepe buiging, „dat klinkt uw onderdanige dienaar als een sprookje in de oren! Maar als ik aan het hoofd van mijn kameelkaravaan mag gaan rijden, dan wil ik dat doen op mijn oude vertrouwde vriend Simca! De overige ezels wil ik dan graag aan mijn nóg grotere vriend meneer Martin geven zodat hij in Engeland zijn ezelskaravaanbedrijf kan beginnen, waar hij het kortgeleden over had! En Allah geve, dat hij grote zaken mag doen!"

Martins mond viel open; hij keek naar zijn vader en zuchtte.

„Alle mensen, je weet waarachtig niet wat een mens zoal kan beleven! Nee, Hassan, zo'n kostbaar geschenk mogen we niet van je aannemen, maar wel zullen we altijd met vreugde en grote bewondering aan je blijven denken! Want je bent... eh..."

„Een kei van 'n vent!" voltooide mijnheer Graves...

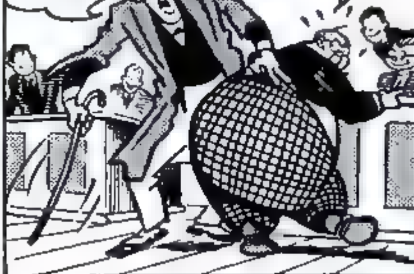

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

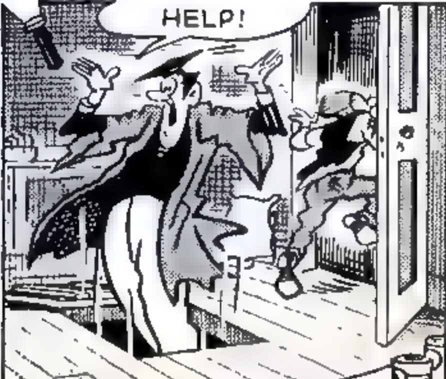

De koning en de bedelaarsdochter

In Bulgarije leefde een arme man, die met zijn enige dochter in een bouwvallige hut woonde. De dochter was zeer verstandig en leerde haar vader het gebruik van beleefde woorden, als hij moest bedelen. Beleefdheid bracht altijd haar geld op, beweerde zij.

Op zekere dag naderde hij de koning en vroeg hem een aalmoes. De koning vroeg de bedelaar, wie hem zo beleefd had leren spreken.

„Mijn dochter, majesteit," antwoordde de man.

„Welnu, ziehier dertig eieren. Die moet je aan je dochter brengen en haar zeggen, dat ze die laat uitbroeden. Als ze erin slaagt, zal ze beloond worden. Zo niet, dan wacht jullie alle twee straf."

De grijsaard keerde naar zijn hut terug en vertelde zijn wedervaren. Zijn dochter, de eieren onderzoekend, bemerkte, dat ze al gekookt waren Hoe konden ze dan uitgebroed worden? Doch zij overreedde haar vader te gaan slapen en verzekerde hem, dat alles goed zou aflopen. Zij nam toen een pan, die ze met bonen en water vulde en op het vuur zette.

De volgende morgen, toen de inhoud geheel gaar gekookt was, zei het meisje tot haar vader, dat hij met de pan onder de arm op de weg moest gaan staan, waar de koning zou voorbijkomen.

„Als u nu de koning ontmoet," vervolgde zij, „laat u hem de bonen zien, terwijl u uitroept: „Moge een vruchtbare akker mijn gekookte bonen goed laten opkomen!" Hij zal u zeggen, dat de gekookte bonen niet kunnen opkomen, en dan moet u hem antwoorden, dat het evenmin mogelijk is gekookte eieren te laten uitbroeden."

De grijsaard volgde de raad op. De koning, na zijn antwoord gehoord te hebben, begreep wel, dat het hem door zijn dochter was voorgezegd en sprak tot hem:

„Neem deze bundel vlas, maak me daar zeilen van, touwwerk en verder alles, wat nodig is voor de uitrusting van een schip. Lukt je dat niet, dan word je ter dood veroordeeld."

De grijsaard ging geheel terneergeslagen heen en vertelde het nieuw gevaar aan zijn dochter. Zij verzocht hem rustig te gaan slapen en gaf hem de verzekering, dat alles goed zou eindigen...

De volgende morgen zei ze tot hem, terwijl ze hem een klein stukje hout overhandigde:

„Breng dit aan de koning en zeg hem, dat wanneer hij daarvan een spinnewiel, een spoel en een weefgetouw heeft laten maken, wij dan zeilen en touwwerk van zijn bundel vlas zullen fabriceren."

De grijsaard voldeed stipt aan wat zijn verstandige dochter had gezegd.

Toen de koning dit antwoord ontvangen had, wilde hij het verstandige jonge meisje zelf zien. Toen ze verscheen, vroeg hij haar:

„Wat weerklinkt het verst?"

„Machtige vorst, de donder en de leugen."

Zijne Majesteit raakte daarop zó in bewondering voor de geest en de wijsheid van de bedelaarsdochter, dat hij besloot haar tot koningin te verheffen. En haar vader werd het vergund in het koninklijk paleis een onbezorgde oude dag te genieten.

Het paasei en de gestolen horloges

Vrolijk fluitend fietste Henk van Walsem naar de stad. Hij was in een opgewekte stemming, want het was de eerste dag van de paasvakantie. Er scheen een stralend lentezonnetje en zijn rapport was uitstekend geweest. Nu ging hij een verjaarscadeau voor zijn moeder kopen. Al wekenlang wist hij, wat hij zou geven: een groot chocoladeei gevuld met bonbons. Het stond in de etalage van de banketbakkerswinkel tegenover de school. Het kwam allemaal zo mooi uit, want zijn moeder was dol op bonbons en zij was dit jaar juist op Pasen jarig.

Iedere dag als hij naar school ging of op weg naar huis was, had hij het ei bewonderd. Eens was hij de winkel binnengegaan om naar de prijs te vragen. Nu, die was niet meegevallen, maar hij had uitgerekend, dat hij juist voor moeders verjaardag genoeg zakgeld bij elkaar gespaard zou hebben om het mooie ei te kunnen kopen. Wat een angst had hij al die weken gehad, dat het ei op zekere dag uit de etalage verdwenen zou zijn! Maar gelukkig, gistermiddag stond het nog op zijn oude plaatsje.

Henk had de winkel bereikt. Even keek hij nog in de etalage en toen bleef hij als vastgenageld staan. Het ei was verdwenen!

Weg was zijn vrolijke bui. Verdrietig bleef hij voor de winkeldeur staan.

Misschien staat het binnen of hebben ze nog zo'n ei, troostte Henk zich. Hij zette zijn fiets in het rek en ging de winkel binnen.

„Het is jammer," zei de winkeljuffrouw, „maar het ei dat u bedoelt, is juist vanmorgen door een heer gekocht. En we hebben er maar één van gehad. Maar ik heb nog wel iets anders voor u."

Teleurgesteld kocht Henk toen maar een suikerei, dat gevuld was met chocolaatjes. Het was iets goedkoper, maar hij was er eigenlijk helemaal niet mee in zijn schik.

Toen hij thuiskwam, vond hij Joop Wilgers op zijn kamertje. Joop was zijn beste vriend, hij zat naast hem op school. Zijn vader had een juwelierszaak in de hoofdstraat van de stad en daar Henk in een afgelegen buitenwijk ver van school woonde, ging hij op de dagen dat er ochtend- en middagschool was, met Joop naar huis om er zijn boterham te eten.

„Luister 'ns goed," begon Joop ernstig. „Ik zou graag inlichtingen van je hebben. Ken jij de mensen, die op nummer negentien wonen, hier pal naast?"

„De mensen op nummer negentien?" herhaalde Henk verbaasd.

„Juist. Maar ik zal je eerst vertellen, wat er aan de hand is. Verderop in de laan woont een van de beste klanten van mijn vader. Hij belde vanmorgen op en vroeg een paar polshorloges op zicht. Mijn vader had daar natuurlijk geen enkel bezwaar tegen en hij liet zes horloges door de loopjongen wegbrengen. Ongeveer een half uur geleden belde de klant weer op om te vragen, waar de horloges bleven. Mijn vader was natuurlijk verbaasd, dat ze nog niet ontvangen waren, want de

loopjongen was al een hele poos terug en hij hield vol, dat hij ze afgegeven had. Ik werd toen met de loopjongen erop uitgestuurd om de zaak even uit te zoeken. En toen bleek, dat de jongen de horloges had afgegeven aan een verkeerd adres en wel op nummer negentien, hier vlak naast jullie. Het joch is nog niet zo lang bij ons en hij was nog nooit bij de klant geweest. Nu, ik heb meteen op nummer negentien aangebeld, maar er was niemand thuis. Ik heb de loopjongen toen maar naar huis gestuurd en kom nu even bij jou informeren. En ik wil graag even wachten, tot ze hiernaast thuis zijn."

„Een spannende geschiedenis," vond Henk, „maar van onze buren op nummer negentien weet ik niets, totaal niets. Ze wonen hier nog maar een week, zie je Ik heb ze zelfs nog niet eens gezien."

„Jammer," zei Joop teleurgesteld.

„Maar ik geloof niet, dat je bezorgd hoeft te zijn. Je houdt mij een tijdje gezelschap en dan ga je nog eens hiernaast kijken. Misschien is er dan iemand thuis en ik denk dat je dan meteen de horloges terugkrijgt."

„Het is mogelijk," vond Joop. „Maar 't is zo vreemd dat je buurman niet dadelijk de horloges teruggebracht heeft, toen hij merkte dat het pakje niet voor hem bestemd was. In ieder geval had hij er toch over kunnen opbellen."

„Maar misschien dacht hij, dat hij van deze of gene een cadeautje kreeg," meende Henk.

„Wie geeft er nu zes polshorloges cadeau!"

„Ja, dat is inderdaad onwaarschijnlijk. Maar weet je wát mogelijk is? Dat hij op het ogenblik naar je vader toe is om de horloges terug te brengen. Ga beneden even je huis opbellen."

Joop sprong op. „Dat kan natuurlijk," zei hij, haastig naar de deur lopend. Hij kwam al gauw terug

„En?" vroeg Henk vol ongeduld.

„Niemand geweest en de horloges zijn nog zoek. Ik heb vader verteld dat het pakje verkeerd bezorgd is en dat er niemand thuis is op nummer negentien. Hij vond ook dat ik bij jou maar even moest wachten."

„We kunnen weleens even gaan zien of buurman ondertussen teruggekeerd is," stelde Henk voor.

Nummer negentien was net zo'n huis als dat van Henk. Het had een klein voortuintje en een erker

Henk drukte op de bel en toen er niet werd opengedaan, nog eens.

„Is er nog niet," zei Joop.

„Dan gaan we nog maar even naar m'n kamer," vond Henk.

„Over een uurtje zullen we het weer proberen en ondertussen. . ."

„Moeten jullie hier zijn?" vroeg opeens een stem achter hen. De jongens keken haastig om en zagen een heer het tuintje inwandelen

„Woont u hier, meneer?" vroeg Joop.

„Goed geraden. Hebben jullie een boodschap? Maar wacht eens, ben jij niet de jongen van hiernaast?"

„Ja, meneer," zei Henk. „We wilden u graag even spreken."

„Dat kan, dat kan. Gaan jullie maar mee naar binnen. Dan kan ik tegelijk eens rustig met mijn buur kennis maken. Ja, ik ben nog maar juist op orde."

Hij had ondertussen de huisdeur opengemaakt. „Kom binnen," nodigde hij. „Zo, hierheen. Hier is mijn huiskamer. Wat een voorjaarsweertje, hè? Ga maar zitten. Zijn jullie alle twee van hiernaast?"

„Nee, meneer, ik ben Joop Wilgers, een vriend van Henk. Ik kom vooral voor u. Maar u begrijpt het zeker al, nu u mijn naam hoort?"

De heer van nummer negentien haalde verbaasd zijn schouders op. „Nee, ik begrijp het niet," zei hij. „Vertel dus maar gauw waarvoor je komt."

„Hebt u vanmorgen niet een pakje met zes polshorloges van de zaak van m'n vader ontvangen? Neemt u ons niet kwalijk, maar dat pakje was verkeerd bezorgd."

„Nee, hoe kom je erbij?"

„Maar onze loopjongen weet zeker, dat hij het pakje hier heeft afgegeven."

„Dat kan werkelijk niet, jongeman. Ik woon hier op 't ogenblik nog helemaal alleen. Mijn vrouw is pas ziek geweest en omdat de verhuizing voor haar te vermoeiend zou zijn, logeert ze nu een paar weken bij haar ouders. Volgende week komt ze pas hier. Ik zelf ben de hele dag op reis en ook vanmorgen ben ik hier niet geweest. Ik zat al om zes uur in de trein. Ik wilde voor Pasen nog een paar klanten die niet zo dichtbij wonen, bezoeken."

Henk die zich niet in het gesprek gemengd had, maar met een vloeipapier had zitten spelen, dat voor hem op tafel lag, stond ineens op.

„Ik heb thuis de buitendeur laten openstaan," zei hij. „Ik ga hem even dichtdoen. Een ogenblikje, ik ben zo terug."

„Laat de huisdeur maar aanstaan," zei de heer van nummer negentien en zette daarna het gesprek met

„Een spannende geschiedenis,", vond Henk.

Joop voort. „Is de loopjongen wel te vertrouwen?"

„Absoluut. Hij is nog wel niet zo lang bij ons, maar vader heeft hem genomen op aanbeveling van een goede kennis."

De heer van nummer negentien ging toen een verhaal vertellen van een knecht, die hem bestolen had en die hij ook op aanbeveling gekregen had. Joop luisterde maar met een half oor. Hij zat op hete kolen om weg te kunnen gaan en zijn vader over de vreemde zaak te kunnen inlichten. Maar hij wilde even op Henk wachten. Waar bleef die nu toch zo lang?

Eindelijk, daar was hij terug. „M'n moeder heeft me even aan de praat gehouden," verontschuldigde hij zich.

„Zullen we gaan?" vroeg Joop.

„Ja, zo dadelijk," zei Henk, die tot ergernis van Joop weer rustig was gaan zitten en een gesprek begon met zijn buurman, waarbij hij hem inlichtte over de bewoners van de laan. Enige malen gaf Joop een teken dat hij wilde vertrekken, maar Henk deed net alsof hij het niet zag. Toen werd er gebeld. „Zo," zei Henk, terwijl hij opstond, „nu zullen wij meteen maar gaan."

Joop volgde haastig. Terwijl de jongens het huis verlieten, traden er twee heren binnen, die de heer des huizes dringend moesten spreken.

„Waarom bleef je zo lang doorkletsen?" vroeg Joop kwaad, toen ze buiten stonden. „Je zag toch dat ik weg wilde. Begrijp je dan niet dat ik zo vlug mogelijk m'n vader moest inlichten?"

„Is al gebeurd. Toen ik de huisdeur ging sluiten, die overigens helemaal niet open stond, heb ik je vader opgebeld en die heeft meteen de politie gewaarschuwd. En ik wilde m'n buurman aan de praat houden totdat de politie zou komen, anders zou hij misschien de benen kunnen nemen. Nu, alles liep gesmeerd, want die twee heren waren rechercheurs. . ."

„Wat zeg je?! Hoe kreeg je 't in je hoofd om m'n vader te vragen de politie te waarschuwen? Je buurman heeft de horloges immers niet! Hij is de hele morgen niet thuis geweest!"

„Hij was wél thuis. Hij loog omdat hij er niet voor wilde uitkomen, dat hij de horloges had aangenomen. Hij wou er waarschijnlijk mee vandoor gaan. . ."

„Maar hoe weet je dan, dat hij wél thuis was?"

„Heb je op de theetafel dat mooie chocoladeëi zien staan? Jò, ik ken niets zo goed als dát ei. Wekenlang heb ik het vier keer per dag in de etalage van banketbakker Peters, tegenover onze school, zien staan. Ik had het mijn moeder als verjaarscadeau willen geven. Vanmorgen is het verkocht aan een heer. En die heer was m'n buurman. Het ei stond al op de theetafel, toen we binnenkwamen. M'n buurman is dus om te beginnen niet vanmorgen om zes uur de stad uitgegaan en verder is hij thuis geweest om het ei op de theetafel te zetten."

„Hij kan het toch gisteren of zo in een andere zaak gekocht hebben?"

„Nee, want dat vloeipapiertje dat voor me op tafel lag en waarmee ik zat te spelen, was van banketbakker Peters. Het ei was erin verpakt geweest, zie je. . ."

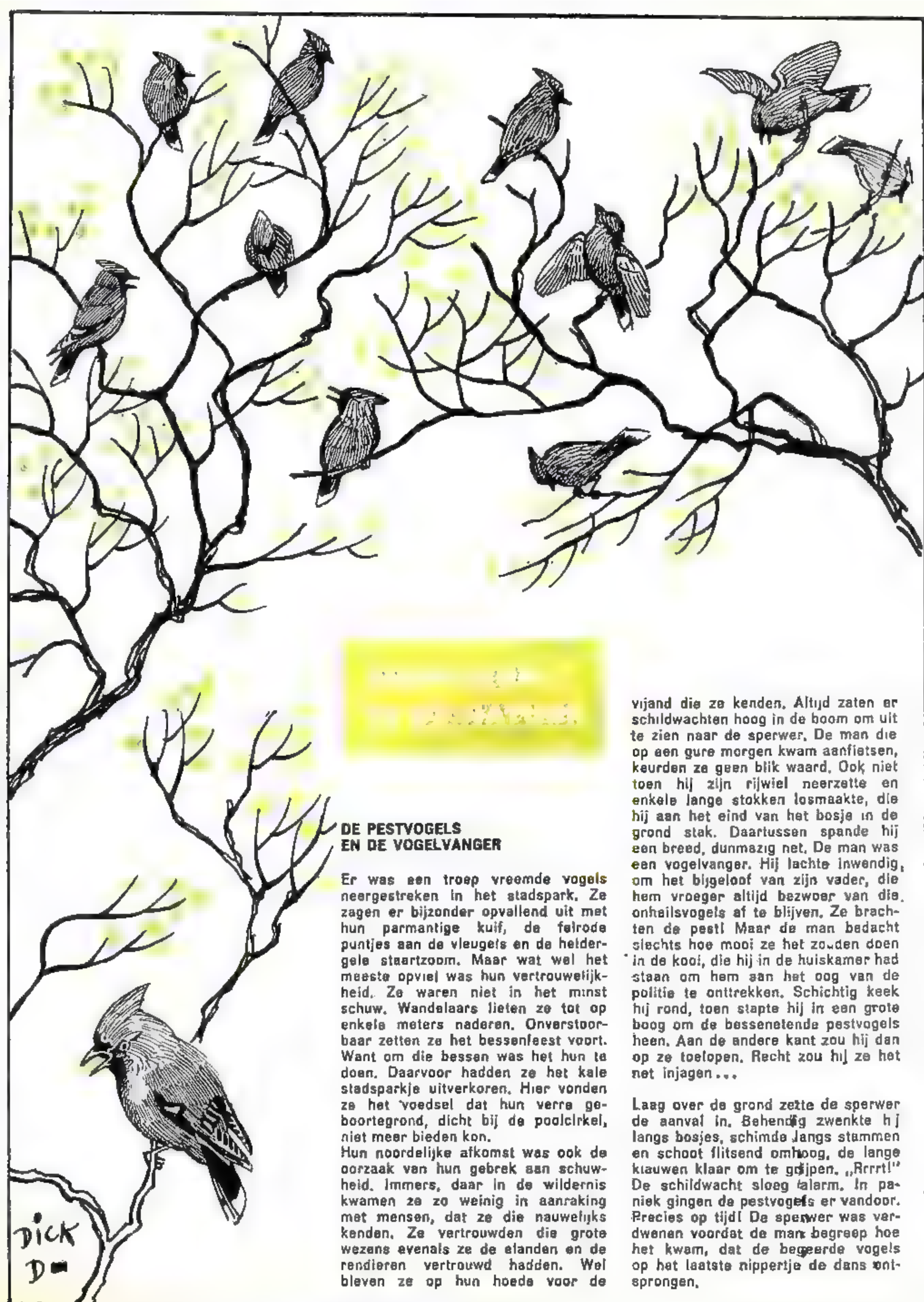
's Avonds nog belde Joop op om te vertellen, dat de heer van nummer negentien bekend had. Hij was naar het politiebureau gebracht en daar had de loopjongen hem dadelijk herkend. De horloges waren al terecht: die had de buurman thuis verstopt.

„M'n vader is vol bewondering voor je," zei Joop, „en je krijgt morgen een mooi cadeautje van hem!"

G. H.

„Maar onze loopjongen weet zeker, dat hij het pakje hier heeft afgegeven."

**DE PESTVOGELS
EN DE VOGELVANGER**

Er was een troep vreemde vogels neergestreken in het stadspark. Ze zagen er bijzonder opvallend uit met hun parmantige kuif, de felrode puntjes aan de vleugels en de heldergele staartzoom. Maar wat wel het meeste opviel was hun vertrouwelijkheid. Ze waren niet in het minst schuw. Wandelaars lieten ze tot op enkele meters naderen. Onverstoorbaar zetten ze het bessenfeest voort. Want om die bessen was het hun te doen. Daarvoor hadden ze het kale stadsparkje uitverkoren. Hier vonden ze het voedsel dat hun verre geboortegrond, dicht bij de poolcirkel, niet meer bieden kon.

Hun noordelijke afkomst was ook de oorzaak van hun gebrek aan schuwheid. Immers, daar in de wildernis kwamen ze zo weinig in aanraking met mensen, dat ze die nauwelijks kenden. Ze vertrouwden die grote wezens evenals ze de elanden en de rendieren vertrouwd hadden. Wel bleven ze op hun hoede voor de vijand die ze kenden. Altijd zaten er schildwachten hoog in de boom om uit te zien naar de sperwer. De man die op een gure morgen kwam aanfietsen, keurden ze geen blik waard. Ook niet toen hij zijn rijwiel neerzette en enkele lange stokken losmaakte, die hij aan het eind van het bosje in de grond stak. Daartussen spande hij een breed, dunmazig net. De man was een vogelvanger. Hij lachte inwendig, om het bijgeloof van zijn vader, die hem vroeger altijd bezwoer van die onheilsvogels af te blijven. Ze brachten de pest! Maar de man bedacht slechts hoe mooi ze het zouden doen in de kooi, die hij in de huiskamer had staan om hem aan het oog van de politie te onttrekken. Schichtig keek hij rond, toen stapte hij in een grote boog om de bessenetende pestvogels heen. Aan de andere kant zou hij dan op ze toelopen. Recht zou hij ze het net injagen...

Laag over de grond zette de sperwer de aanval in. Behendig zwenkte hij langs bosjes, schimde langs stammen en schoot flitsend omhoog, de lange klauwen klaar om te grijpen. „Rrrrt!" De schildwacht sloeg alarm. In paniek gingen de pestvogels er vandoor. Precies op tijd! De sperwer was verdwenen voordat de man begreep hoe het kwam, dat de begeerde vogels op het laatste nippertje de dans ontsprongen.

Gerechtigheid in de wildernis

Een van de beroemdste politiekorpsen ter wereld is dat van de „Mounties", de Koninklijke Canadese Bereden Politie. Als men alle avonturen die de leden van dit korps hebben beleefd op schrift zou stellen, zou het een boek worden van vele duizenden bladzijden, waarin honderden adembenemende verhalen te lezen zouden zijn. Zo'n boek kunnen we je in „Sjors" niet te lezen geven. Maar we laten hier enkele staaltjes volgen, waaruit je een beeld kunt krijgen van de verrichtingen van het korps en van de reden waarom Canada er zo trots op is.

Nadat het korps in 1873 officieel was opgericht, kreeg het de opdracht een einde te maken aan de rechteloosheid in een gebied, dat even groot was als half Europa; het werd bewoond door Indianenstammen, die moord, roof en plundering als de juiste manier beschouwden om de blanken op een afstand te houden. Voor dit werk waren aanvankelijk maar honderdvijftig man beschikbaar, maar het was spoedig duidelijk dat er versterking komen moest. Die versterking, ruim tweehonderd bereden politiemannen, vertrok op 6 juni 1874 met twee speciale treinen uit Toronto naar Fargo in Noord-Dakota. Maar toen ze daar aankwamen, bleek, tot groot vermaak van de bevolking, dat alle karren, zadels, tuigen en verdere uitrustingstukken door de leveranciers opzettelijk in de grootste wanorde in de wagons waren geladen; bij het uitladen kon niemand uit de warboel wijs worden.

De handelaars in Fargo wreven zich al in de handen, want zij hoopten dat het een oponthoud van ten minste een week zou geven, gedurende welke tijd zij aan het korps een goede klant dachten te hebben. Maar zij kenden de commandant nog niet, die al eens meer tegenover een schijnbaar hopeloze verwarring had gestaan; hij had geleerd dat systematisch werk en goede organisatie de grootste wanorde in orde konden veranderen. Hij zette om vier uur 's morgens een aantal ploegen aan het werk; om acht uur werden deze afgelost; om twaalf en om vier uur werd deze aflossing herhaald. Het resultaat was, dat om vijf uur in de middag al een afdeling triomfantelijk met geladen wagens de stad uitreed. Toen om zeven uur de tweede afdeling vertrok, juichten de inwoners van Fargo, hoewel zij zich de verwachte verdiensten zagen ontgaan, de mannen enthousiast toe. En toen de volgende avond de laatste afdeling alle overgebleven voorraden had opgeruimd en de stedelingen een zwierige afscheidsgroet bracht, was heel Fargo bereid te geloven dat het onmogelijke door de ruiters mogelijk was gemaakt.

Zo trok het korps de avonturen tegemoet. Een daarvan deed zich bijvoorbeeld voor, toen de grote Canadese spoorlijn naar de westkust werd aangelegd. Dat betekende ook het begin van het einde van de heerschappij der Indianen over de prairie, en het is begrijpelijk dat zij zich daartegen verzetten. Zo hadden eens de Indianen van de Cree-stam, onder hun opperhoofd Pie-a-Pot, demonstratief een kamp opgeslagen op de plaats waar de rails moesten komen. Zij weigerden voor de aanleg van de spoorlijn te wijken. Aangemoedigd door gillende squaws reden ze als dollemannen in het rond, hun geweren in de lucht afschietend en de woedende spoorwegarbeiders uitdagend. Het werk aan de spoorweg moest worden stopgezet; Pie-a-Pot zat voor zijn tent, die hij midden op de baan had neergezet, zijn pijp te roken, onbewogen, maar zeer voldaan over zijn succes. Er zou zeker bloed gevloeid hebben, als niet de te bemiddeling geroepen sergeant van de

Bereden Politie zijn kalmte had bewaard.

„Ik geef u vijftien minuten om te vertrekken," kondigde hij aan, toen het opperhoofd geweigerd had op te breken. Hij haalde zijn horloge voor de dag, negeerde het tumult en het lawaai van de geweren die vlak bij zijn gezicht werden afgevuurd. Naarmate de tijd verstreek, begon Pie-a-Pot zich minder op zijn gemak te voelen. De vijftien minuten van kalm afwachten brachten de sergeant de overwinning.

Toen hij voelde dat het ogenblik van handelen was aangebroken, kondigde hij kortweg aan: „Het kwartier is om." Toen sprong hij van zijn paard, stapte zelfverzekerd de tent van Pie-a-Pot binnen, trok de tentpalen om en liet de tent op de hoofden van de zich daarin bevindende, hevig gillende squaws neerkomen. Voordat iemand hem kon tegenhouden, herhaalde hij dit met alle andere tenten.

„En nu opgemarcheerd!" beval hij streng.

En de verblufte Indianen gehoorzaamden!

In de loop van de jaren veranderde er natuurlijk veel. Het korps breidde zijn werk uit over geheel Canada, zelfs tot binnen de poolcirkel, waar het te maken kreeg met de Eskimo's, die namen droegen als Oorooreungnak, Ikalukpiak en Amokuk! De paarden werden langzamerhand voor het grootste deel vervangen door auto's en motoren, het korps kreeg eigen vliegtuigen, maar in het hoge noorden wordt nog steeds gebruik gemaakt van hondesleden, waarmee vaak afstanden van meer dan vijfhonderd kilometers worden afgelegd! Als een van de mannen een misdadiger moet opsporen, is hij dikwijls verplicht een onmetelijk gebied te doorkruisen. Dit was het geval met inspecteur La Nauze, die tot taak kreeg een mysterieus geval op te lossen.

Twee blanken waren op expeditie gegaan in het poolgebied; een onbetrouwbare Eskimogids, Sissiniak genaamd, had samen met zijn vriend Uluksak de blanken uit de weg geruimd om zich hun geweren, dekens en proviand te kunnen toeëigenen. Toen na verloop van enige tijd nog steeds niets van de blanken werd vernomen, vertrok inspecteur La Nauze om te onderzoeken wat er aan de hand was. Hij werd vergezeld van een Eskimotolk, die een mondje Engels sprak.

La Nauze stond voor een haast onmogelijke taak. Hij moest de vermiste mannen opsporen in een gebied, dat bijna honderd maal zo groot is als Nederland en België samen. Er kon hun van alles overkomen. Het was mogelijk dat ze verdronken of doodvroren. Ze konden door wolven of beren worden aangevallen. Het was dus echt geen pretje. La Nauze en zijn metgezel trokken soms door moerassige streken, waar zij tot hun borst door het ijskoude water moesten waden om vooruit te komen. Toen ze vastere grond onder hun voeten kregen, trokken ze per slee verder. De ene Eskimostam na de andere werd door hen bezocht en uitgehoord.

De speurtocht van de inspecteur duurde al een jaar en had nog steeds geen succes opgeleverd. Maar op zekere dag ving de tolk bij het luisteren

„En nu opgemarcheerd!" beval hij streng.

naar een gesprek tussen twee Eskimo's een paar woorden op, die hij dadelijk aan zijn chef overbracht. Hij had gehoord, dat de naburige Cogmollockstam in het bezit was van verscheidene voorwerpen, die aan de twee blanken hadden toebehoord.

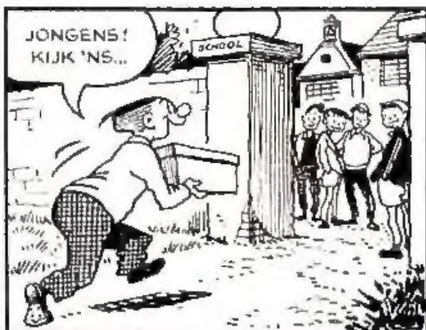
Enkele weken later zag Sissiniak, de moordenaar, tot zijn grote schrik plotseling in de ingang van zijn igloo een man in uniform verschijnen, die hem de handboeien om kwam doen. Zo kon na een zware tocht van vijftien maanden door sneeuw en ijs La Nauze aan zijn commandant berichten dat het mysterie was opgehelderd. De inspecteur had weer eens de waarheid van het gezegde bewezen: „Geen misdadiger ontkomt aan de Bereden Politie."

Th. Brasser

WIM WIJS

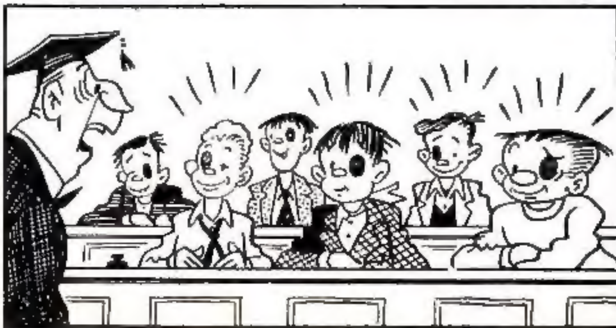

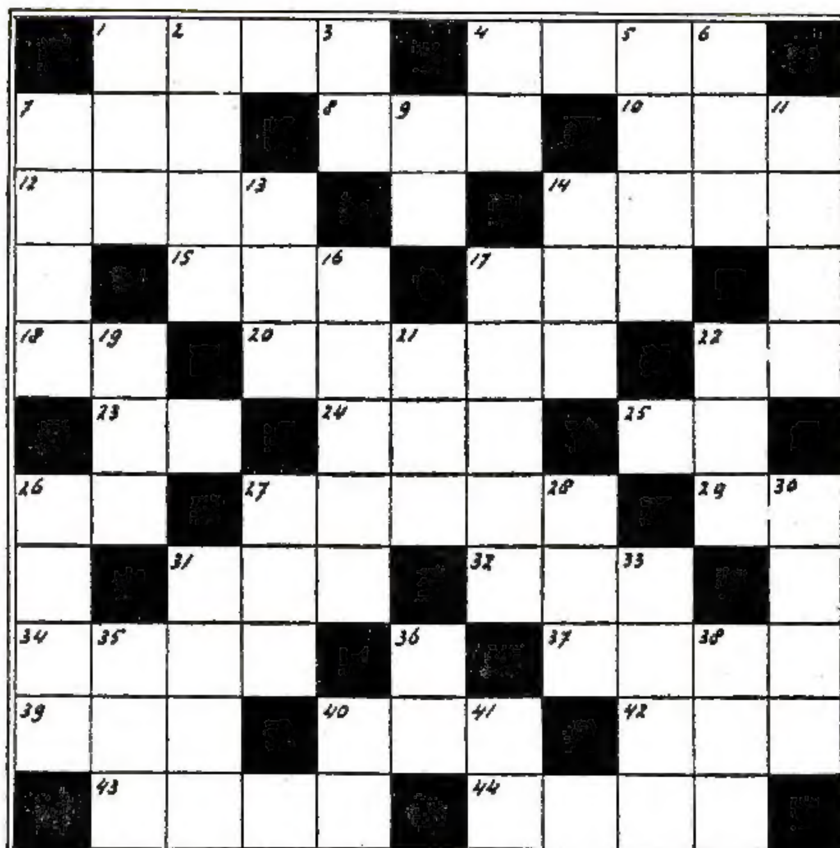

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal :

1 Gierigaard
4 Peulvrucht
7 Verzamelnaam voor koeien, varkens enzovoort
8 Gezichtsorgaan
10 Gezworen belofte
12 Meisjesnaam
14 Wrede Romeinse keizer
15 Lichaamsdeel tussen hoofd en romp
17 Kortere vorm van: zuster

18 Thans
20 Deel van de vinger
22 Zevende muzieknoot
23 Bolgewas dat als groente gebruikt wordt
24 Medicijnballetje
25 Ouderwetse lengtemaat
26 Voertuig op ijs
27 De halve hoeveelheid
29 Reeds
31 Droog, schraal
32 Rekenvraagstuk
34 Langoor
37 Tropische boom
39 Kortere vorm van: mede
40 Voorjaarsmaand
42 Vlug
43 Wond, door een mes veroorzaakt
44 Vogelwoning

Verticaal

1 Huid
2 Zuiver, schoon
3 Jongensnaam
4 Landbouwwerktuig
5 Ouderloos kind
6 Voorzetsel, dat „op de" of „naar de" betekent
7 Smal vlaggetje met twee punten
9 Rund
11 Weersgesteldheid in de winter als het ijs gaat smelten
13 Lid- en telwoord
14 Getal, dat „niets" voorstelt
16 Zeerover
17 Bijwoord, met de betekenis: buiten verwachting, bovendien
19 Tijdsduur van 60 minuten
21 Hoge schreeuw
22 Rauw te eten groente
26 Lucht, die je in je longen zuigt
27 Schuilplaats van dieren
28 Hoogste punt
30 Voorwerp dat licht geeft
31 Inwoner van Denemarken
33 Stevige wandeling
35 Getal onder de tien
36 Lidwoord
38 Smal plankje
40 Persoonlijk voornaamwoord
41 Voorzetsel

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Ladderraadsel

G A N G
E B B E
R A A R
A N N A
R O E R
D O O D

Op de eerste en laatste rij lees je van boven naar beneden de naam GERARD

Plaatsnaampuzzel

B*AGDA*D (ADA)
*L*IV*E*RP*O*OL (LEO)
S*IN*G*A*PORE (INA)
*WIES*BADEN (WIES)

L-E-puzzel

L A W I N *E*
S *L* A G *E* R
A L *L* *E* E N
S T *E* *L* E N
W *E* R E *L* D
E I G E E *L*

Invulraadsel

K L I N K E *R*
Z *W* E R V *E* R
M I *A* U *W* E N
K W A *R* T E T
M E *E* S *T* E R
S *P* I N N *E* N
S L E U T E *L*

Op de schuine rijen lees je de woorden KWARTEL en SPERWER.

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

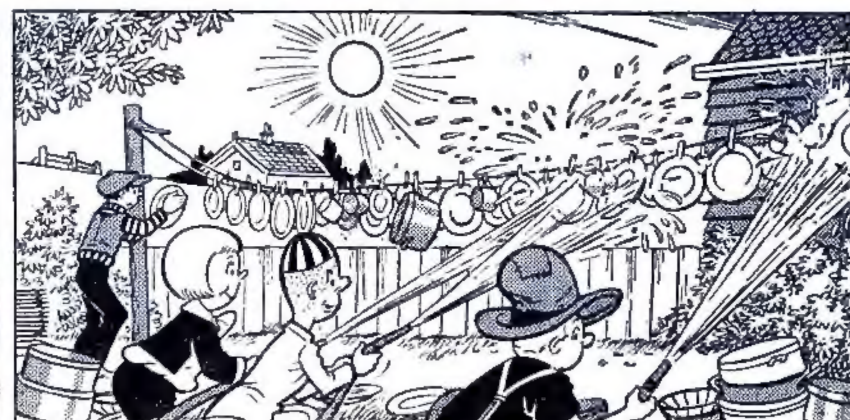

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.